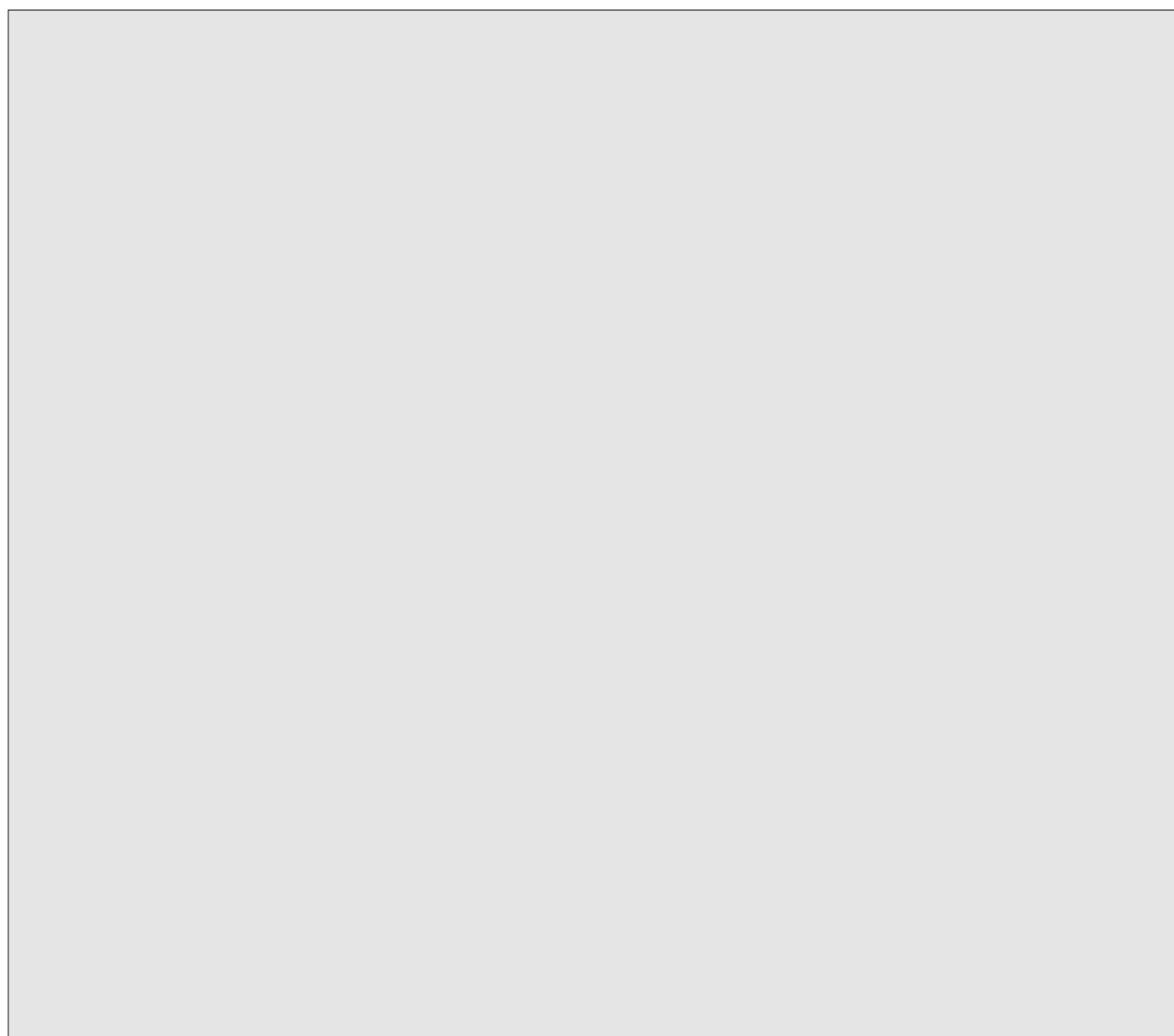

38. ČÍSLO/II. ROČNÍK

3,- Kč

18. ZÁŘÍ 1994

České nebe (kresba Jano Koehler, reprofoto archiv)

Akademický malíř Jano Koehler se narodil 9. února 1873 v Brně. Byl žákem malíře Františka Ženíška, vyzdobil freskami a sgrafity i některé olomoucké paláce a chrámy. Zemřel v Brně 20. ledna 1941.

RŮŽENEC SVATÉHO OTCE

Vatikan: Na první sobotu v měsíci (4. 9. 1994) řekl Svatý otec v Castel Gandolfo před růžencem, který se modlil jako obvykle s posluchači vatikánského rozhlasu, tato závažná slova:

Dnešní můj růženec chce být především vroucí prosbou k Pánu na přimlůvu Panny Marie, aby se zdařila má pastorační návštěva v Sarajevě. Velmi si přeji, aby byly dány záruky, a to dostatečné, pro bezpečnost obyvatelstva, abych se mohl odebrat do tak zkoušeného města, které je mi velmi drahé, jako poutník pokoje. Nespolečím ani tolik na zdroje lidské moci, nýbrž poukazuji na slzy Matky Boží. *Pláno-vaná cesta do Sarajeva připadá na svátek Jejího narození.* Děti katolic-ké církve hledí odpradávná s láskou na Nejsvětější Pannu Marii. Se stej-nou láskou se k ní obracejí i křesťanští bratři v pravoslaví, s nimiž nás spojuje jedna víra a touha po stále plnějším společenství, a mají k ní nábožnou úctu i věřící islámu. Maria je společná Matka a komu leží více na srdci než Jí, aby na Balkáně brzy skončila válka a aby byl nastolen opravdový a trvalý mír. Zahrnula do svého srdce pláč matek, křik dětí a všech obětí tohoto absurdního bratrovražedného konfliktu. Kéž Její přimlůva dosáhne pro tuto zkouše-nou oblast a pro celý svět draho-cenný dar pokoje a míru. Jí svěřuji tuto cestu i další, která mě zakrátko zavede do Záhřebu, a prosím ji, aby vše probíhalo bez nebezpečí pro obyvatelstvo, které se bude chtít modlit s papežem. Modlitbou růžence se už dnes duchovně odebírám do Saraje-va, abych dal zakusit obyvatelům té-to ztrýzněné země, jak je mám rád, a že v těchto posledních letech tato láska nikdy neochabla. Kéž naslou-chají odpovědní představitelé, jak z Mariina Srdce vyvěrají volání po míru. Kéž se otevřou myšlenkám na smíření a na svornost. Maria, Krá-lovno míru, pros za nás. AMEN.

Rudolf Závodný

ŽEŇ

*S'tata jsou
hrdá pole
ječmenů,
pšeníc.*

*Božích muk
setnutých
líto je
nejvíc.*

SVATÝ STOLEC KE KÁHIRSKÉ KONFERENCI

STANOVISKO SV. STOLCE K PŘIPRAVOVANÉMU
ZÁVĚREČNÉMU DOKUMENTU KÁHIRSKÉ KONFERENC
ORGANIZACE SPOJENÝCH NÁRODŮ „O POPULACI A RO

**Záznam zprávy vatikánského
rozhlasu z 1. 9. 1994,
19.35 - 19.40 hod.:**

Na tiskové konferenci dne 31. 8. 1994 ředitel tiskové kanceláře Sv. stolce Dr. Navarro Valls seznámil novináře s úmysly a linií delegace Sv. stolce na konferenci Spojených národů o populaci a rozvoji, která se bude konat v Káhiře ve dnech 5.-13. září. Sv. stolec si přeje jednomyslné schválení dokumentu všemi delega-cemi. V předloze tzv. závěrečného dokumentu, o němž se bude na konferenci diskutovat, Sv. stolec oceňuje mnoho bodů. Vůči jiným má však závažné výhrady, protože ve své dosavadní formulaci předsta-vují pro miliardy osob otevřeně porušování jejich lidských práv.

Dr. Navarro Valls poukázal ze-jména na dvojakost a nepřesnost některých výrazů jako např. „zdravé plození potomstva“ a „pohlavní zdra-ví“. Neexistuje dosud mezinárodní souhlas s umělým potratem. Velmi riskantní jsou i některá tvrzení tý-kající se manželství, rodiny a dospívající mládeže. Zmíněná předloha se rovněž často odvolává na tzv. „práva“, která nebyla mezinárodně ani uznána ani potvrzena.

V předloze lze kromě toho po-zorovat i snahu ztotožnit pojem ro-diny s výrazy, které snižují nejen její přirozenou povahu, nýbrž i její společenskou a biologickou funkci. S termínem „manželství“ se v předlo-ze setkáváme jen zřídka. Tam, kde se mluví o rodině, čteme často frázi „rodina v každé své formě“. O ro-dině, manželství a plození se před-loha vyjadřuje téměř s nedůvěrou, jakoby šlo o tři odlišné a nezávislé činitele.

Předloha chce dále potvrdit prakticky neomezená tzv. „pohlavní prá-va“ nejen dospívajícím a mladým lidem, ale dokonce i dětem. O úloze rodičů se vlastně ani nemluví, na-opak je vidět snahu zbavit otce a matky veškeré zodpovědnosti. Od vlád se žádá, aby odstranily všechny společenské překážky, týkající se již zmíněného „pohlavního zdraví“ a při-slušných informací. V tomto ohledu Dr. Navarro Valls zdůraznil: „**Jde tu o názory naprosto neslučitelné nejen s křesťanskou etikou, nýbrž i s nejzákladnějšími právy člově-ka, jež jsou vyjádřena v kulturách a společenských zásadách miliard osob na celém světě. Jsou to tem-né body, jež zabraňují celému do-kumentu, aby poskytl jasný po-hled na vznešenost člověka a lid-stva.**

Dr. Navarro Valls dále připomněl, že

různé demografické politiky jsou v podstatě jen částí rozvojových po-litik. Nelze mluvit o skutečném a všestranném rozvoji, považuje-li se za jeho překážku jen demografický činitel.

Mluví Sv. stolec pak v dalším upozornil: „*Rozvinuté země již do-kázaly vyrovnat vztahy mezi popula-cí a zdroji bohatství, aniž by přitom sahaly k některým brutálním for-mulacím a způsobům, které se kupo-divu v předloze doporučují méně rozvinutým zemím*“. Uvedl též, že právě rodina působí Sv. stolci nej-větší starosti a proto ji stále neo-chvějně hájí. Sv. stolec si uvědo-muje, že otázky spojené s hmotným a morálním rozvojem lidstva jsou složité. Nelze však zapomínat, že témata, o nichž bude Káhirska konference jednat, se týkají přede-vším respektování a důstojnosti kaž-dého člověka. Proto Sv. stolec pevně stojí na stanovisku, že řešení uve-dených složitých problémů nesmí poškozovat a tím méně ponížovat práva a důstojnost lidské osoby.

V závěru tiskové konference pak Dr. Navarro Valls prohlásil: „*Uvedl jsem několik pojetí a bodů, jež hrozí nebezpečím, že přetvoří Káhirskou konferenci ve shromáždění svolané jen proto, aby potvrdilo a vyhlásilo za platný takový způsob života, kte-rý se považuje za běžný jen v menší-nových kruzích některých v hojnosti žijících společností. Takový způsob života se navrhuje anebo dokonce vnučuje dnešnímu lidstvu jako uni-verzální vzor a jako společenská filo-zofie. Ještě nepřijatelnější je však požadavek, aby tato operace společenského inženýrství byla předklá-dána jako kategorie lidských práv a do nich zahrnována. Ve skutečnosti z celé předlohy nejsilněji vystupuje právě vůle vnútit tato hlediska všem politickým společnostem jako vůdčí ideje. Přitom se vůbec nebere zřetel na kultury převládající v méně rozví-nutých společnostech, které se nijak nerespektují.*“

Dr. Navarro Valls bude jedním z delegátů Sv. stolce na nastávající Káhirska konferenci. Celou delega-cí bude tvořit sedmnáct osob pod vedením arcibiskupa Renata Mar-tina, stálého pozorovatele Sv. stolce u Spojených národů v New Yorku.

MYŠLENKA NA NEDELI

Po zázraku pod Horou proměnění vzrostla v učednicích jistota, že se jejich Mistrovi v Jeruzalémě nemůže nic stát. Ježíš je proto znovu upozorňuje na Izaiášovo proroctví: „Bude vydán lidem do rukou“ a oni ho zabijí, podobně jako zabili jeho předchůdce. Ale oni té řeči nerozuměli - nedovedli si představit, že by síla, kterou projevovali tolika zá-zraky, mohla najednou tak padnout.

„Ale báli se ho zeptat“ - báli se pravdy, která zpravidla lidi obere o jejich iluze. Bavili se o tom, „kdo z nich je největší“ ... Uvažují o vítězstvích bez boje, o triumfech bez krve ... Nechtějí se vracet k chmurným proroctvím: co čeká

Mistra, mohlo by pak čekat i ty, kteří půjdou v je-ho slépejích. Ježíš je však vychovává k duševní rovnováze: nenechal je

v nereálném optimismu, znovu začíná mluvit o svém blízkém utrpení.

I nás tak vychovává: Když bude-me snít o bezproblémovém, úspěšném křesťanství, které jednou jistě zvítězí ve světě, v naší zemi, v našem městě nebo aspoň v naší rodině, promluví k nám Pán řečí něja-kých těžkostí nebo i pronásledování.

Ale když nás to začne přivádět ke strachu a malomyslnosti, čekajme, že najde východisko, že nás potěší...

Dělá to se svými proto, že je chce mít takové jako on: vyrovnané na cestě do Jeruzaléma - do toho pozemského i do toho nebeského. Na cestě k utrpení i ke slávě.

Projevem jeho otcovské výchovy jsou i výstrahy Fatimy, Akity, Me-djugorje. Bez boje není vítězství. Bez práce není chleba. Bez pokání není očisty. Bez Kříže není vykoupení. Ke vzkříšení se jde vždycky přes smrt, ke slávě přes potupu, k věčným radostem přes bolesti, které však jsou jen dočasné.

-jv-

Z POUTNÍCH MÍST

Medjugorje, 1. 9. 1994

Pochválen buď Ježíš!

Měli jsme někdy od Gospa výraznější, jasnější a něžnější svědectví pro jednoho z jejich synů? Představme si dojetí Sv. otce, když četl poselství (z 25. 8.). Jaký balzám na jeho bičované srdce, a jaké povzbu-zení! Těsně před jeho cestou do Zá-hřebu, hle, Matka Boží se pro něho vyjadřuje před tvářmi celého světa! - Chorvaté očekávají na přivítání mili-ón osob, a Medjugorje pošle samozřejmě dobrou delegaci.

Mnoho lidí přišlo poslouchat Iva-na v Belgii. Mons. Léonard (Namur) mohl být dvakrát přítomen zjevení. Prohlásil: „Šel jsem do Medjugorje v roce 1984, a vrátil jsem se přesvědčen.“ Vítr radosti zavál silně...

Lavina milostí spadla na velký dav poutníků 15. srpna. Jeden příklad: Malá Florence Majurel z Mont-pellier, 16 let, je mongoloidní a může sotva mluvit. 15. 8. večer jde se svou matkou k „Modrému kříži“ na úpatí Podbrda, aby byla při zjevení s Ivanovou skupinou. Ve chvíli, kdy Ivan vstupuje do extáze, malá se začne usmívat na někoho u kříže a říká: „Mami, co to je?“ (neumí říct „kdo to je“). Matka uhádne, že se něco děje, a pozoruje. Florence ně-kolikrát opakuje pozdrav hlavou, jako by reprodukovala něco, co je jí předváděno, pak začne spínat ruce a pomaloučku proplétat prsty, což nikdy nemohla udělat. Pořád se usmívala, když posílala rukou 3 polibky, jak to dělají děti, těsně před koncem zjevení. Pak se jí matka ptá: „Co jsi to viděla?“ - „Svatou Pannu,“ odpovídá Florence. „A jak vypadala?“ - „Krásný!“ („beau“ - Florence neumí vytvořit ženský rod - franc. „belle“). Den na to, poprvé ve svém životě, Florence začne z ničeho nic recitovat „Zdravas Maria, Milostiplná“ (nic víc), ač nikdy nemohla vyslovit slova modlitby. Nyní se modlí dvě ze tří slov Zdravas. - Zbývalo

udělat test. Jelikož Florence neumí označit barvy, její matka před ní položila 6 listů papíru různých barev a řekla jí, aby ukázala, který je jako šaty Panny Marie. Okamžitě Florence položila prst na zlatý papír. Aby ji vyzkoušela, matka ukázala na žlutý a řek-la: „Myslím spíš, že je to tahle!“ Ale Florence se rozčílila: „Ne, to!“ řekla, ukazujíc na ten zlatý. Matka byla pohnutá: vždyť vskutku, 15. srpna, jako o Velikonocích nebo o Váno-cích, Gospa se zjevuje celá oděná zlatem...

Krásný dar pro Florence a pro všechny ty, kterými svět tak často pohrdá, krásný příklad nevyslovitel-né Boží něhy pro ty nejmenší, nej-zranitelnější!

Krásná odpověď nebo i modernímu lékařství, které tak rychle naprogramuje jejich malý ne-narozený život k potratu, „vždyť hendikepovaný“, zatímco oni tak často dávají zadostiučinění právě za hříchy těch, kdo je vylučují.

Drahá Gospo, všechno co Ty dě-láš je krásné, díky, díky!

Str Emmanuela

RODINA NEPOSKVRNĚNÉ V ŠAŠTÍNĚ

V sobotu 20. srpna v mariánské poutní svatyni v Šaštíně na Sloven-sku se konala velká pouť členů Rodiny Neposkvrněné. Velké pro-story poutního chrámu nestačily po-jmout velké množství poutníků z řad nemocných a postižených, těch, kdo jim pomáhají nést jejich životní kříž i ostatní věřící, kteří se cítí duchov-ně spříznění s touto rodinou. Mši svatou celebrouval biskup Dominik Tóth z Trnavy s koncelebranty bis-kupem Karlem Otčenáškem a Jo-sefem Hrdličkou, jejichž přítomnost byla

výrazem skutečnosti, že Slo-vensko, Morava a Čechy sjednocuje Panna Maria v jedné duchovní rodině těch, kdo nabízejí Bohu své kříže k obrodě světa. Atmosféra bo-hoslužby byla ve znamení s i l n é a hluboké zbožnosti. Duchovní iniciátorkou tohoto hnutí je ct. sestra Bernadeta Pánčiová, sama tělesně postižená (na invalidním vozíčku), která přednesla po mši svaté projev.

SDRUŽENÍ PRO OBNOVU POUTNÍHO MÍSTA PANNY MARIE POMOCNÁ
HOR se obrací na všechny dárcce, kteří přispívají svými dary na obnovu poutního místa prostřednictvím svých bankovních účtů nebo nelze těmto dárcům zaslat poděkování a potvrzení o doručení příspěvků. Ve výpisech z banky nejsou uváděny adresy dárců, u banky nelze tyto adresy zjistit. Prosíme příslušné dárcce o poskytnutí adres, abychoz mohli splnit svou povinnost. Dárcům od 200,- Kč zasílají své dary poštovní poukázkou, poděkování zasíláme.

Všem ostatním vyslovujeme poděkování touto formou. Upříma zaplat! Panna Maria Pomocná kéž vyprosí všem štědrý nejkrásnější odměnu!

Sdružení pro obnovu poutního místa Panny Marie Pomocná se sídlem v Mikulovicích 540, PSČ 790 84; Šnajdr Jiří, tajemník 0645/8395)

IN MEMORIAM OTCE MELICHARA

16. října letošního roku by se dožil 85 let rodák z Kostelního Vydří a dlouholetý duchovní správce svatyně Panny Marie Karmelské - **P. Leo-pold Melichar Karásek O.Carm.**

Nepůsobil nijak impozantně svým zjevem, výmluvností, ani neoslňoval teologickými vědomostmi. Kdo ho však poznal blíže, nikdy nezapomněl na jeho tichou, laskavou tvář. Přes-to, že slabý hlas a nemocné plíce mu velmi ztěžovaly úkol kazatele, slovo Boží hlásal celou svou osob-ností, proniknutou modlitbou a utr-pením. Proč a za koho trpěl, věděl jen Bůh a snad i několik přátel...

V době nsvobody nebylo jistě možné každému důvěřovat, spíše byla na místě opatrnost, kterou Otec Melichar často zanedbával, přesto- že byl povahy spíše bázlivé a opatr-né. Báł se však nedůvěrou ublížit, nechtěl nikoho odradit a tak spolé-hal jen na ochranu „naší Matičky“, jak vždy říkával. A Ona ho nikdy neklamala. Někdy mu bylo vytýká-no, že se stýká s lidmi, kteří si jeho důvěry nezasluhují, ale i tehdy ná-sledoval raději svého Pána a Mistra, který nepřišel pro spravedlivé, ale pro hříšníky....

Otec Melichar byl karmelitán, ale chudobu miloval jako sv. František. Jeho velkou bolestí byly vždy hlučné pouťové atrakce a stánky v blízkosti kostela, kterými se někteří poutníci zabývali i na úkor pobožností a které vždy tolik rušily poutní bohoslužby. Jistě, obrázky, růžence, (dnes už i dobrou knihu) přinést z pouti svým drahým i sobě na památku - to ano, ale všechno ostatní byla pro něho jen zbytečná a nevhodná přítěž.

Jeho chudá, prostá fara, kde se ale každý cítil tak dobře a doma, hostila vždy řadu návštěvníků (ne-jen v době poutí), a to i takových, o kterých se v tehdejší době raději příliš nemluvilo. I tehdy byly dlouhé adorační hodiny před svatostánkem a bezmezná důvěra v Královnu Kar-melu asi tím jediným, ale vždy bez-vadně fungujícím bezpečnostním opatřením. Zde se za spolupráce Otce Melichara pod vedením Otce Metoděje Františka Minařika O.Carm. „posledních dvou karmelitánů“, jak se bláhově domnívali mocipáni, roz-vijela skrytá činnost karmelitského řádu.

Dnes jsou slavné a veřejné poutě do Kostelního Vydří obnoveny, kar-melitáni se vrátili do svého kláštera, mohou svobodně kázat, vydávají spoustu knih a celé místo se stává duchovním centrem kraje. Prosím, nezapomeňte na tichého, pokorného kněze, který dlouhá léta připravoval cestu. *Jana Urbánková*

LITURGICKÁ ČTENÍ V TÝDNU

Neděle 18. září 25. neděle v mezidobí	- 1.čt.: Mdr 2,12a.17-20 Ž 54(53),3-4.5.6+8 odp.: 6b 2.čt.: Jak 3,16-4,3 Ev.: Mk 9,30-37
Pondělí 19. září nez. pam. sv. Januária	- 1.čt.: Př 3,27-35 Ž 14,2-3ab.3cd-4ab.5 odp.: srv. 1b Ev.: Lk 8,16-18
Úterý 20. září pam. sv. korejských mučedníků	- 1. čt.: Př 21,1-6.10-13 Ž 118, 1.27.30.34.35.44 odp.: 35a Ev.: Lk 8,19-21
Středa 21. září svátek sv. Matouše, apoštola	- 1. čt.: Ef 4,1-7.11-13 Ž 19(18),2-3.4-5 odp.: Řím 10,18b Ev.: Mt 9,9-13
Čtvrtek 22. září ferie	- 1. čt.: Kaz 1,2-11 Ž 89,3-4.5-6.12-13.14+17 odp.: 1 Ev.: Lk 9,7-9
Pátek 23. září ferie	- 1. čt.: Kaz 3,1-11 Ž 143, 1a+2abc.3-4 odp.: 1a Ev.: Lk 9,18-22
Sobota 24. září pam. Panny Marie	- 1. čt.: Kaz 11,9-12,8 Ž 89, 3-4.5-6.12-13.14+17 odp.: 1 Ev.: Lk 9,43b-45

BREVIÁŘ PRO LAIKY

<i>Uvedení do první modlitby dne</i>	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	18.9.	19.9.	20.9.	21.9.	22.9.	23.9.	24.9.
Antifona	812	826	1692	1673	873	889	1666
Žalm	783	783	783	786	783	783	783

Ranní chvály

Hymnus	812	827	1693	1673	873	889	1666
Antifony	813	828	843	1674	874	890	906
Žalmy	813	828	843	813	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	831	1693	1674	877	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	717	831	1694	1522	877	894	1669
Prosby	817	831	1694	1675	878	894	1655
Záv. modlitba	717	1521	1522	1522	878	894	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	817	832	848	1264	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	1676	882	898	913
Záv. modlitba	717	835	851	1522	882	898	913

Nešpory:

	SO						
Hymnus	807	821	837	1698	1685	883	915
Antifony	808	822	838	853	1678	884	916
Žalmy	808	823	838	853	1678	884	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	1701	1680	887	918
Ant. ke kant. P.M.	716	717	840	1701	1523	887	718
Prosby	811	826	841	1702	1681	888	918
Záv. modlitba	717	717	1521	1522	1522	888	718

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

HUDBA OVLIVŇUJE VÝVOJ NAŠÍ OSOBNOSTI

Alain Busschaert, francouzský léčitel hudbou, řekl - mimo jiné - při svém rozhovoru s redaktorem časopisu Famille Chrétienne:

Všeobecně se má zato, že hudba není nic než umění, jež obšťastňuje člověka. Přitom se přehlíží vlastní podstata hudby, této tajemné řeči, která nesmírně ovlivňovala ducha každé doby v průběhu staletí. Kon-fucius řekl: „Jestliže chceš rozumět mravům nějaké země, naslouchej její hudbě.“ Dovolím si jeho výrok parafrázovat: „*Chceš-li porozumět chování mladého člověka, poslechni si jeho oblíbenou hudbu.*“

Hudba nás prosákne svým charakterem, vzbuzuje v nás představy, vtiskuje nám svou pečeť, vyvolává v nás ty nebo ony emoce, ten nebo onen stav pohody. Pozorné studium dějin dokazuje, jak po každé novotě v hudebním stylu následují nutně politické a morální změny. Hudba ovlivňuje kolektivní vědomí, působí vědomě nebo nevědomky sugescí a opakováním. Náš společenský život by dnes vypadal jinak, kdyby si lidé ráno místo Sky Rock nebo Fun Radio poslechli kousek z Missa solem-nis nebo úryvek z Braniborského koncertu.

Hudba hypnotizuje. Kde dochází k pravidelnému a opakujícímu se poslouchání stejných motivů, lze pozorovat bezesporu následky pro roz-voj osobnosti. **Jimmy Hendrix**, jeden z tvůrců tvrdého rocku, poznamenal: „**Hudba je duševní záležitost. Můžeme lidi hudbou zhypnotizovat a když je dotáhneme na nejzranitelnější místo, vtiskneme do je-jich podvědomí, co chceme.**“

Když pozoruji žáka, jeho chování, jeho tvář, jeho způsob vyjadřování, poznám, co poslouchá za hudbu. Během pětadvaceti let učitelské pra-xe mi prošlo rukama 8 000 dospívá-jících, a tak se mýlím jen zřídka. Devět let jsem učil na soukromé škole mládež mezi 13 a 17 lety. Je to kritický věk, kdy se kladou vy-hybky pro koleje do budoucnosti. Před pěti lety jsem jim chtěl názorně předvést, jak hudební tóny ovlivňují podvědomé návyky, pocity a celkově jejich osobnost. Vyzval jsem je, aby si vybrali nějakou oblíbenou sklad-bu a pravidelně ji poslouchali. Pak (anonymně) napsali, co přitom poci-ťovali. V průběhu roku, jak experiment pokračoval (žáci se navzájem neznali), jsem zjistil, že **stejná**

volba hudby vyvolávala stejné představy. Pro **hard rock** něco jako: **vyskočit z okna, roztržít se, násilí, nenávisť, zhypnotizovaný, smrt...** Pročítal jsem v posledních pěti letech znovu 3 000 rukopisů od dětí.

Konfrontoval jsem své zkuše-nosti s psychology a psychiatry. Měli jsme před sebou děti totálně ztvárněné hudbou, kterou po-slouchaly 1,5 - 3 hodiny denně. Rozhodl jsem se být na poplach; následky poslouchání této hudby jsou šokující. Zažil jsem, jak se mladí oddávají tělem i duši...

Předchozí rok jsem opakoval experi-ment se 147 žáky. jen jeden volil klasickou hudbu (Beethovena), ně-kolik volilo různé žánry ve stylu Top 50, taneční hudbu aj. Většina volila tvrdý rock, rap, reggae, techno.

Namátkou cituji pár řádků ze žákovského rukopisu: „*Poslouchal jsem skupinu Slayer v 'Show no mercy'. Hned, jak jsem stiskl 'play', zjezily se mi vlasy na hlavě. Měl jsem dojem, že jsem v noci někde na cestě vedle hřbitova, že jsem ně-jakou motorovou pilou rozřezával každého ve své blízkosti na dva ku-sy. Když si pomyslím, že na koncer-tech skupiny Slayer je shromážděno víc jak 7 000 lidí a všichni jsou úplně bez sebe a lebky jim praskají! Jak vypnu kazeťák, tak se zas uklidním.*“ Toto nejsou dojmy mlá-deže někde z okrajových skupin občanstva. Mnozí z nich jsou z dobře situovaných rodin kulturně na výši.

Čtete jen tento text páťáka: „*Poslouchám denně hit Guns'roses a můžu vám říct, že na začátku nic nevidím. Pak cítím nervy a dostanu chuť všechno rozbít. Chtěl bych lítat ve vzduchu, čichat "joint", pozvat kluky a holky na mejdan. Pak vidím všechno černě.*“

(Pozn. redakce: Následuje několik dalších ukázek, které pro nedosta-tek místa musíme vynechat. Jsou skutečně děsivé).

Ozzy Osborn, bývalý vedoucí zpěvák skupiny Black Sabbath, ří-ká: „Naše publikum se ocitá v zajetí pekelné moci, to vysvětluje náš úspěch.“ **Mick Jagger**, vedoucí zpě-vák Rolling Stones a hudební „vy-chovatel“ celé jedné generace, přiznává: „Pracujeme s tím úmys-lem, abychom ovlivnili myšlení a vů-li posluchačů - většina ostatních skupin to dělá také.“ Jeden páťák to

shrnul stručně: „Tento druh hudby v nás rozpoutává to nejhorší. Je to super!“

Co má člověk proti tomu dělat? Pokusit se navázat kontakt s tako-vými hudebními fanoušky. Někde musí být zlom. V žádném případě nezabraňovat poslouchání této hud-by ze dne na den. Objevily by se abstinence příznaky a tato porucha by se vybíjela v agresivitě. Pomalu ji vytlačet z programu dne. Pokusit se osvětlit mladým skrytou stránku hudby, její škodlivý vliv na změnu charakteru a celé osobnosti.. Vy-světlit jim, jak jsou ovládáni slyše-nou hudbou a jak mohou autosu-gescí tyto negativní vlivy zvládnout.

Ve škole se pokouším „naprogra-movat“ je na jinou hudbu, vysvětlit jim řeč hudby a ukázat, že to, co my sdělujeme mluvenou řečí, hudba nám sděluje svými tóny....

Co mám poradit rodičům? **Od malička poskytovat dětem kvalit-ní hudbu** stejně jako se starat, aby dítě mělo dobré přátele. To působí zcela nevědomky. Bez debaty by to měl být Mozart, veselé, zářící, hravé pasáže. Nechat hudbou proniknout celou domácnost.

Od osmi let cíleně povzbuzovat dítě k poslechu dobré hudby. Ráno při vstávání třeba první větu Bacho-va Braniborského koncertu. Před započítím domácích úkolů třetí větu prvního koncertu Bachova - to je vy-nikající intelektuální koncentrace. Opak nejméně dvě pomalé věty. Uvolněně dýchat v rytmu hudby. Po práci relaxaci třeba první větou Mo-zartova koncertu pro flétnu a harfu. Večer před usnutím zase Mozarta (Adagio divertimento v B dur KV 287). Hudba ovlivňuje sny. Hraní na hudební nástroj je vynikající posi-lování pozornosti, schopnosti ana-lyzovat, vyjadřovat se a vnímat.

Překlad z článku ve VISION 2000, otisklo Centrum pro rodinný život 18/94

POZNÁMKY Z DUCHOVNÍCH CVIČENÍ

Roztržitost v modlitbě je jako po-stoj vychtralého otoka, který s Bo-hem jedná diplomaticky. Zaujímá obranou pozici tím, že nabízí Bohu své výkony a požaduje za ně jeho přízeň, chce splnění svých požadav-ků. Takto se nejedná o přátelský vztah lásky, jehož součástí je ode-vzdanost, a který je základem dispo-zice k modlitbě.

Buďme si vědomi, kdo jsme my a kdo je Bůh, jací jsme my a jaký je Bůh. Avšak nepoznáme nyní ani se-be, natož Boha, nebudeme-li se chtít nacházet v pravdivém světle před ním. Cesta k němu začíná pod kří-žem, na němž je otevřeno srdce Bo-žího Syna jako zdroj milosti pro celý svět. Jeho krev očisťuje, otrokům rozpouští pouta a zločincům vrací nevinnost. Kříž je učebnicí lásky, v níž je pravda o Bohu i o člověku, o jeho ceně. Boží láska nikoho nevy-lučuje a je sdílána nesčetnými způso-by. Je však i diskrétní, respektuje svobodu, v které si každý sám ovliv-ňuje budoucnost. Právě svoboda či-ní člověka schopným lásky, ale i od-povědným za druhé. V těchto rovi-nách se má nést naše modlitba, vertikálně i horizontálně.

Modlitby v ustálené formě jsou nejen důležité pro společnou modlit-bu, ale je v nich hloubka duchovní zkušenosti a při

mnohých se spoju-jeme s celou církví, i když se modlí-me samostatně (Otče nás, modlitby breviáře...). Modlitbou je každé vědo-mé prožívání Boží přítomnosti, vní-mání Boží lásky, na kterou reaguje naše srdce, účast na mši svaté, čtení Písma svatého, rozjímání.

Pro rozjímavou modlitbu je pod-statná trojí činnost: vidím, toužím, chci. Jako u každé modlitby i zde je předpokladem uvědomovat si sebe samého v Boží přítomnosti.

„Vidím“ - předmět rozjímání (tře-ba část evangelia).

„Toužím“ - po tom, k čemu jsem veden po zpracování svým rozumem a své touze nechávám v tomto směru volný průchod.

„Chci“ - to, k čemu jsem byl do-veden, tím, že jsem se s něčím zto-tožnil, co se odehrálo v mém srdci. Na to téma hovořím s Bohem.

Na místě je pak modlitba díky a reflexe, kterou je záznam do paměti nebo na papír toho, co mě oslovilo či rozrušilo.

Rozjímání patří k hlavním po-můckám duchovního života vedle zpytování a duchovní četby. Není omezeno věkem, můžeme je zpro-středkovat i svým dětem. Je vhodné začít

s nimi rozhovorem nad obráz-kem a dovést je k tomu, po čem ma-jí toužit a pak si s nimi děj zahrát. Na závěr říci dítěti, co budeme spo-lečně chtít, a stručně poděkovat za poznání.

Někdo pozná Boha skrze jedině slovo v hlubokém zážitku, jiný o něm hloubá v mnoha knihách a zjišťuje, že kdyby všechny knihy vedly k jeho poznání, ještě by to nestačilo. Tako-vý je Bůh - celý v nepatrném kous-ku eucharistického chleba a sou-časné nekonečný, přesahující všech-no.

Jeden ho vnímá, jako dítě vnímá svou matku, když se ještě nachází v jejím lůně, odkud ještě nemůže pa-třit na její tvář. Jiný se může podo-bat rybě, která by hledala oceán a nalézala stále jen vodu. Tak i mod-litba může být radostným prožitkem závislosti na Bohu nebo nacházením jen samé vody. Ale v obojím případě věci nesmírně důležitou.

Jan Chlumský

VYUČOVÁNÍ NÁBOŽENSTVÍ DÁVÁ SPOLEČNOSTI MNOHO

KORUTANSKÝ DIECÉZNÍ BISKUP KAPELLARI ODMÍTÁ ZPOCHYBŇOVÁNÍ VYUČOVÁNÍ NÁBOŽENSTVÍ

Korutanský diecézní biskup Dr. Egon Kapellari zdůraznil význam vyučování náboženství ve škole pro vytváření kladného rázu života, zpro-středkování hodnot a orientační po-moc. Odsoudil všechny pokusy vy-tlačit vyučování náboženství na okraj vyučovacího dne nebo je dokonce nahrazovat všeobecným vyučováním etice. V „Kartner Kirchenzeitung“ klade útoky na vyučování nábožen-ství do souvislosti s „některými sku-pinami, vytvářejícími veřejné mínění v Evropě“, které jsou „unaveny křesťanstvím“. Často jde o dobře si-tuované skupiny, „které jsou hodně vzdáleny od konkrétní nouze mla-dých, cestu hledajících a ohrožených mladistvých“. Mládež v Rakousku má svobodu „přiklonit se k nábo-ženské víře nebo se od ní odklonit“. Ale politická opatření, která chtějí mládeži odbourat možnost sezná-me-ní s křesťanským dědictvím Evropy, „byla by špatnou službou budou-cnosti“. Křesťané by se měli proti takovým úmyslům bránit všemi de-mokratickými prostředky a „přede-vším vyjít z defenzivy k ofenzivě v podobě srdečného, radostného

křesťanství“.

AKCEPTOVATELNÁ JEN „STŘÍZLIVÁ KRITIKA“

Vyučování náboženství se snaží „o celek v panoramatu jednotlivostí“ a dotýká se otázek, které jiné obory neřeší jako např. zodpovědné zachá-zení se sexualitou, zdůraznil koru-tanský biskup. Dr. Kapellari hájí ta-ké „střízlivou kritiku“ vyučování náboženství, která je však „nezatě-žuje přehnanými požadavky“.

I nejlepší náboženské vyučování se musí dnes prosazovat proti mno-hým silám, které táhnou jiným smě-rem. Mnoho rodičů si posílá děti do vyučování náboženství, „činí však málo nebo vůbec nic pro jejich za-kořenění do církve“. Vyučování ná-boženství pak musí nasadit velmi skromnou laťku vědomostí a moti-vace.

VYSOKÁ KVALITA PROŽITKU

Moderní pedagogice odpovídá, aby se vyučování náboženství nesou-středovalo „na maximum vědomostí“. Mělo by se snažit o vysokou kvalitu prožitku. Kapellari však varuje před tím, aby

„nabývání vědomostí - na principu cvičení a výkonu - se ne-posouvalo za princip spontánnosti a hry. Za svých návštěv škol ví, že „mnoho mladých lidí na mnoha ško-lách zná mnoho z náboženství“. Při bezprostředních otázkách však na-byl „tísňivý dojem“, že „tito žáci ne-věděli skoro nic“. Také v jiných obo-rech, jako je dějepis nebo literatura, byly vědomosti v celkových souvis-lostech spíše skromné.

PO UZÁVĚRCE:

- Podle posledních informací pa-pež Jan Pavel II. Sarajevo v září ne-navštíví. Podle některých pramenů muslimští a srbští ozbrojenci u sara-jevského letiště střídali při přistávání letadel do vzduchu, přestože jejich zá-stupci se zavázali, že lety nebudou ohrožovat. V souvislosti s návštěvou Sv. Otce se hovořilo i o dalších inci-dentech.

KOSTEL PANNY MARIE POMOCNÉ NA HOŘE U ZLATÝCH HOR

Před válkou patřil k větším poutním místům v naší vlasti kostel Panny Marie Pomocné na hoře u Zlatých Hor. Město se dříve jmenovalo Zukmantl a poutní místo Maria Hilf. Tisíce poutníků zejména ze Slezska, Hlučínska a Opavska si zde vyprošovalo pomoc (Hilfe). Po válce nastaly obrovské změny, Němci byli odsunuti a na jejich místa přicházeli osadníci z celé republiky. Poutě (i když v mnohem menším měřítku) se konaly nadále. Když jsem přišel jako duchovní správce v r. 1954 do Zlatých Hor, byla to ještě živá far-nost, do náboženství chodilo asi 270 dětí. Poutní místo však chátralo. Poutní dům úplně zničili lesní brigád-níci, za své brzy vzala i poutní res-taurace, která patřila ke kostelu.

Protináboženský boj sílil a v roce 1957 využily okresní a místní národní výbory záminky, že zde byl obno-ven rudný výzkum a začínala těžba, k uzavření kostela „z bezpečnostních důvodů“ a zakázaly přístup do zmíněného areálu. Zub času na kostele pracoval, o ničení se starali různí vandalové, také děti ze státní dětské ozdravovny, které směly se soudruzkami vychovatelkami ke kostelu přicházet.

Když pak nastaly pokusy o ochranu kostela, úřady nařídily demo-lici. Z poutního místa zůstaly jen trosky. Ďábel zvítězil! Na dlouhá léta se muselo na Maria Hilf zapomenout.

Přišel listopad 1989, přišla svo-boda

náboženství. V hlavách něko-lika mariánských nadšenců se zrodila myšlenka: vystavět nový, ještě krásnější poutní kostel, k němu dům pro poutníky a dokonce i klášter. Založili Sdružení pro obnovu poutního místa Panny Marie Pomocné se sídlem v Mikulovicích a dali se do díla. Především obnovili v přístupové cestě lesem křížovou cestu. Zde se začali zejména mladí modlit a prosit o požehnání pro záslužné dílo. Dary našich lidí i bývalých věřících z Německa umožnili začít stavbu.

Po létech jsem přijel na pouť s našimi farníky na poutní místo v sobotu 20. srpna 1994. Nádhera! Nejprve jsme navštívili farní kostel ve Zlatých Horách, kde se nachází originál obrazu Maria Hilf a pak jsme se modlili křížovou cestu. Šlapalo nás na horu několik set. Tam jsme uvi-děli nový kostel ve výstavbě s poutním domem. Věřících přibývalo, zpí-valo se česky, polsky, německy, byly přednášky o rodině, o právu nenaro-zených dětí na život. Sluníčko pěkně hřálo, všichni očekávali příjezd otce arcibiskupa Jana Graubnera.

Když přijel a uviděl zástupy, čekající na svátost smíření, osobně popadl dvě židle, posadil se do kouta a začal zpovídat. I to je důkaz, že Maria především sloužila a my má-me si vzájemně také sloužit.

V 15 hod. začala za účasti asi 20 kněží našich, z Polska i z Německa koncelebrovaná mše sv. V homilii

zdůraznil O. arcibiskup význam rodiny i boje proti interrupcím. Vždyť hlavní myšlenka poutě byla: „Odči-nění vin lidstva za zabíjení nenaro-zených dětí.“

A tady musím zdůraznit: nové či obnovené poutní místo nese novou myšlenku: Maria, ochránkyně nenarozených. Vždyť již v pátek se mlá-dež modlila na noční křížové cestě za zdravotníky, spolupracující na potra-tech, a v sobotu jsme se na křížové cestě modlili za rodiče dětí, které se nesměly narodit.

Počítám, že účastníků na mši sv. bylo do třech tisíc. Vždyť sv. příjí-mání bylo podáno na 2000. Jestliže pořadatelé prosili na plakátech o konání pouti o modlitbu za naplnění duchovního odkazu setkání, pak byli určitě vyslyšeni! Celá tato pouť dokazovala, že satan byl poražen, že Maria vítězí a že nové poutní místo přinese mnoho duchovního dobra pro Pohraničí a bude také sjednocovat věřící naše s katolíky v Polsku a Německu.

Díky vám, mariánští ctitelé, kteří jste se pustili do obrovského díla. Jsem přesvědčen, že v úsilí neochab-nete a že se v září příštího roku setkáme na poutním místě Panny Marie Pomocné, Ochránkyně nenaro-zených, ještě ve větším počtu u pří-ležitosti vysvěcení celého poutního areálu na posvátné mariánské hoře u Zlatých Hor.

Miloslav Klis

ZA OBRODU RODINY

Je známo, že společnost formuje chování, zájmy a ideály člověka, jak potvrzuje i Příhoda ve své knize „Ontogeneze lidské psychiky“. Člo-věk naší technické civilizace je svým životním prostředím a masmédií str-háván a naváděn, aby se zaměřoval na okamžitý zisk a užitek. Mluví se proto o konzumní společnosti. Obě-tuje se tomu všechn čas i energie, a to i na úkor ostatních hodnot (du-chovních a morálních aj.), bez nichž se člověk podobá spíš Čapkovým robotům. Život bez lásky je vždy kri-zový. Souvisí s tím i katastrofální rozpad rodin a děti s klíčkem na krku.

Není divu, že OSN věnuje letošní rok celosvětové obrodě rodin. Patří sem i populační exploze, plánované rodičovství, AIDS, jednostranné zaměření na sex (oproti dřívějšímu ta-bu), emancipace žen, (jimž dříve vy-mezována činnost na „Kinder - Küche - Kirche“).

Rodina je základní společenskou jednotkou, která je Bohem vybavena vším potřebným, aby mohla plnit svou

úlohu. Patří také k plnosti bytí a žití - výjimkou jsou charismatické případy celibátních vědců, umělců a světců apod. Sv. Pavel proto doporučuje: „Měj každý svou manželku a každá svého muže pro uvarování se smilstva!“ A dále říká: „Nemohou-li žít zdrženlivě, ať vstoupí do man-želství.“

Život v manželství je uměním. Není proto moudré uzavírat je bez patřičné přípravy. Jde tu o zvládnutí spousty životních prvků biblických, psychologických, sociálních, emočních, morálních i spirituálních, v jejichž harmonické integraci záleží zdravý růst rodiny. Je tedy věcí manžel-ských partnerů, aby se uměl každý v leccem vzdát svých individuálních návyků, neboť jinak by hrozilo kon-fliktní napětí, kdyby nebylo obou-stranné dobré vůle. Zamilovanost a láska přichází bez našeho přičinění - ale také tak odchází, nepěstujeme-li je. Mnohé také zevšední.

Zaměstnaná žena je obvykle finančně nezávislá, a tedy volnější a vyživá se do jisté míry v zaměstnání mimo rodinu. V tom je i určité ne-bezpečí.

Mnohdy přicházejí manželé domů po práci dost unavení, ženu čeká doma druhá směna, a večer sedí oba zpravidla u televize. Jako snoubenci měli na sebe vždy času dost, jako manželé daleko méně. Bez citové komunikace by však jejich ži-vot nebezpečně vychladl a zevšedněl.

Sexuální vztahy patří k plnosti manželského soužití, nesmí však vybočovat a překračovat řád, jinak by sexualita nesloužila, nýbrž naru-šovala harmonii života. Bez součas-ného spojení srdcí a duší by byla jen animální záležitostí, která člověka ponižuje a zahanbuje.

Manželství a rodina není lidským dílem, nýbrž tajemným a posvátným záměrem Božím. Člověk v něm není pánem, nýbrž služebníkem Stvořitele-le.

-jh-

Hřmotně zapadly mohutné, železem pobité dveře, dorachotil svazek klíčů, zmizelo zvědavé lidské oko za skleněným okem dveří, ťuklo kovové víčko, v chodbě dozněly kroky.

„Mám,“ zašeptala do napjatého ticha cely číslo šest ženská postava v kostkovaném šátku a z tajné kapsy nevzhledného hrubého stejno-kroje se vynořila útlá knížečka a po-tištěný papír. Tyto dvě věci se stanou na několik týdnů víc než zří-telníci jejího oka, bude je hýčkat ve dne v noci za režnou blůzou a třást se strachem před nočními „filcunký“ dozorácké školy; neboť její žáci a žá-kyně neznají slitování a služebně horlivé prsty nastávajících příslušnic vězeňské stráže promnou svědomitě i švy košile, zatímco docela nahé tělo řeholnice se chvěje zimou i s t u d e m v chladu noční chodby a její duše se úzkostlivě přimyká k desátému zastavení křížové cesty, které ve věze-ní už tolikrát a teprve za těchto si-tuací opravdově pochopila. Ano, ta-ková nehlášená a nevíтанá návštěva by ji určitě oloupila o její poklad.

A zas se zdlouhavě vlekly neko-nečné, jednotvárné dny, naplněné od rána do večera pletením, přerušené občas velkým dobrodružstvím vycházky na nevelkém, uzavřeném dvorku, kdy stlačené plíce lačně pily ne zrovna svěží, ale přece jen od-lišný vzduch, unavené oči chvílemi vzhledly ke čtvrci oblohy a celé tělo i duše pookřály tou půlhodinkou stejnoměrného pohybu, pohledem na známé i nové tváře, na nichž se mihl spiklenecký úsměv, i napětím z čeho-si nezvyklého.

Ale život v cele číslo šest byl v ty-to dny přece jen jiný. Jedna z žen, řeholnice, se připravovala na složení věčných slibů. V cele zavládlo skoro trvalé mlčení. Sestra dělá přece exercicie! Plete při tom zas celý den jako druhé - plán práce se splnit musil - ale chvílemi si přečte v koutku, kam nedosáhne ani zvědavý zrak stráže, úryvek z pečlivě schovávané knížeč-ky. A její myšlenky se při práci obírají jinými náměty než obvyk-le. Navazují na úvahy čtvrtročních „exercicií“ v pankrácké samotce, na to hluboké, dlouho trvající, bolestné zpytování svědomí oněch nejstraš-nějších tří měsíců před soudem.

A celý život znovu probíhá před jejíma očima. Každá maličkost je jasně ozářena světlem zvláštního poznání.

Vidí své samotářské dětství v hlubinách valašských lesů, dětství krásné, ale poznamenané už bolest-mi a smutkem. Znovu prožívá osamo-cení jedné z nejchudších studentek na gymnáziu, a ještě teď těžko chápe, proč se vlastně už v tercii rozhodla pro klášter, když se přece cítila tak šťastná u rodičů a ve společenství sourozenců. Vzpomíná na předivné řízení Boží, které ji proti původnímu rozhodnutí přivedlo ke Křížovým sestřám, do rodiny s řeholí jí tak blízkého sv. Františka z Assisi. Pociťuje zase stesk prvních týdnů po odchodu z domova. Teprve nyní chápe strašnou duševní bolest svého velikého, mlčenlivého tatínka, jenž své city nedával nikdy najevo, a teh-dy pod tíží rozloučení s dcerkou, kterou mu vzala neznámá, tajemná moc kláštera, málem padl. Jak divně kontrastovala ta tatínkova bolestná rozervanost s tichou radostí mamín-činy zbožné duše!

Jak je to všechno dávno! A vidí zas Brno, kde dokončila studium gymnázia, pak Napajedla s nesčet-nými dětskými a dívčími tvářemi, klopýtá kostrbatými ulicemi Olomou-ce při cestách za dalším věděním, a znovu se ocitá v Kroměříži - tam prožila noviciát a složila první sliby. Prožívá úzkost prvních výsledků, před nimiž ji mateřská představená chtěla ukrýt v zapáchajícím ovzduší rakoviny na špinavé mužské chirurg-gii v ostravské nemocnici. Ale až tam dosáhla z Pankráce, kam se zatím dostala její obžaloba, strašná, ne-nasytná ruka. Hrozná byla ta noční jízda do Prahy v doprovodu mladého blondáka s jasně modrýma očima... A jak se cítila opuštěna, když tento neznámý člověk, který se k ní v Pra-ze zachoval tak přátelsky - jeho mladé srdce nenasáкло zřejmě nelid-ským ovzduším - ji předával do ru-kou pankrácké stráže a s divným smutkem v modrých očích ji sledoval, až mu s úzkostným pohledem na něho, na poslední pojitko se světem, zmizela za zamčenou mříží.

Na ty tři měsíce už raději ne-myslet! I ony měly zřejmě splnit svůj účel v předpodivném plánu Božím. Splnily jej? Ó, ano! Buď tedy pochvá-len Bůh, který ji ani tehdy neopustil.

Samota skončila soudem - tou fraškou s tragickým koncem. Jak odporná byla opilecká tvář jednoho z přísedících, který jí z odulých rtů slintal

a prskal do tváře špinavé hi-storky „farářů“, s jejím procesem nijak nesouvisející! Jak jízlivé oči a krutý hlas měl mladý prokurátor, jak zbaběle se schoulil do sebe ustrašený advokát, který jí při před-chozí odpolední poradě slíbil pomoc a pak nedokázal nic jiného než ml-čet. Jak bolestně se jí dotkla četba posudku z rodné obce, jež se jí veřej-ně zříkala a žádala přísný trest. Jak rafinované bylo prohlášení z místa „trestného činu“, které ji označovalo za člověka nebezpečného pro velký vliv na mládež a pro znalost marxis-mu a žádalo dlouhodobou izolaci od mládeže.

Nuže, obžalovaná, ať už uznáte svou vinu nebo ne, ať jste učila jak-koli, ať jste se dopustila výroků uvedených v žalobě nebo ne, ať jste se tehdy před velikonoce padesá-tého roku zastala před dětmi právě souzených řádových představených nebo ne, to je vlastně vedlejší; lid si přeje, abyste byla vzdálena od lid-ské společnosti a zvláště od mládeže na dlouhou dobu.

Jako smrtící úder zazněl rozsudek: osm let těžkého žaláře se čtvrt-letním tvrdým ložem a postem, ztráta majetku a občanských práv, deset tisíc pokuty nebo dalších 20 dnů trestu.

Jako smyšlený, neskutečný film probíhá před jejíma očima další úsek vězeňského života, jenž pro ni začal několik dní po soudu převedením do hromadné cely. Bylo jí tehdy z toho množství žen jaksi úzko, zmocnil se jí strach. Ale z beztvaré, splývající masy žen se vynořily řeholní závoje s tvářemi známých i neznámých spolusester. Přišly na Pankrác teprve před několika dny - oběti procesu s člověkem, jemuž se nepodařilo pře-jít hranice. Jaké to bylo shledání... Ještě dnes vidí netajený úžas v očích těch dvou známých, vidí očividnou námahu, aby poznaly v této vyhublé, zcela bílé, utrpením nově zformované tváři něco z bývalé podoby spolu-sestry. Čtvrt roku prožitého jen v ce-le, bez jediné vycházky na pankrác-kém dvoře, čtvrt roku nezvyklých útrap musí přece zanechat ve tváři hluboké stopy, změnit ji k nepoznání. A pak začalo téměř každodenní puto-vání, s menší nebo větší skupinou, stále střídání různých velkých cel s menší nebo větší špinou, s malým nebo nepředstavitelným množstvím tělesných i duševních trýznitelů - ště-nic. Jaký nepřekonatelný odpor v ní vzbuzovala ta drobná, věčně hladová havět! Svatý Otče Františku, jak ty bys to

snášel? Zazlíváš své dceři přílišnou citlivost, nebo s ní máš sou-cit?

A přišla další změna - odchod z Pankráce. Vidí před sebou velké zelené nákladní auto na jednom z pankráckých nádvoří. Do něho ji natlačili se zástupem žen různého věku, různých sympatických i odpudivých obličejů. Auto se za zářivého sobotního podvečera - v den patronky českých žen svaté Ludmily - vydalo na cestu do neznáma. Zastavilo na dvoře kutnohorské věz-nice.

Skončila i tato noc beze spánku, první noc v blízkosti překrásného chrámu svaté Barbory. Nastalo zářivé jasné nedělní ráno. A začal nový život, s různými výhodami, ale s novými těžkostmi. Pán Bůh požá-dal oběť řeholního roucha a s na-hnědlým, hrubým, pro dceru svatého Františka tak příhodným stejno-kro-jem jí za tu oběť dal i vzácný dar tvrdé práce. Úmorné byly počátky pletení, prsty brzy zrohovatěly pod neustálým tlakem Jehlic, vlina vyryla do prstů bolestné, krvavé brázdy, v zádech bolelo - nebylo se o co opřít a předepsaná norma nedovolovala pozvedat oči často na mříž okénka - ale je po čtvrtletní strašné nečin-nosti zase co dělat a čas už se tak neuvěřitelně pomalu nevěleče.

Přešel prosinec s prvními, smut-nými vánocemi... Jak sladce a přítom drásavě zaznívaly půlnoční zvony gotického chrámu svým stříbrným zvukem do věžeňské vánoční noci!

A přešel leden s dotěrným, vlh-kým chladem. A teď se tedy blíží pro tuto řeholnici den věčných slibů. Jak to všechno dopadne? Podaří se jí vůbec vyslovit celou předepsanou formuli a propašovat úzkostně stře-žený list s natištěným textem, který tajně podepsala při psaní vánočního dopisu, kdy měla zas na pár minut inkoust a pero?

Skončily dny tichých rozjímání, dny hlubokého zpytování, dny touhy i obav. Kolegyně z cely jí vyšly na-tolik vstříc, že si všechny nechaly den návštěvy odsunout na pondělí 19. února, aby se v tom návštěvním zmatku plánovaný úkon snadněji zdařil. Tu noc se skoro nespalo. A ranní úsvit přistihl všechny napja-té očekáváním. Jako ve snu proběhl obvyklý nástup, „kýblování“, vypila se černá káva s kouskem chleba a dokončovala se úprava. Šátky i sukně se přes noc „žehlily“ pod slamníkem, a nyní se ještě všechny navzájem porovnávaly, sbírala se skutečná i pomyslná smítka, uvazo-valy znovu šátky. Konečně! Zaracho-tily klíče, ve dveřích se objevila tentokrát netrpělivě očekávaná po-stava bachaře,

z lístku se přečetla jména žen, které mají nahoře návště-vu. Šly všechny až na jednu starou paní, jež měla ve vězení celé příbu-zenstvo a neměl za ní kdo přijet.

Nyní se měla projevit Boží do-brota, na niž tolik spoléhaly. A Pán se nenechal ve velkomyslnosti pře-konat. Zástupce velitele věznice po-voluje proti očekávání návštěvy bez mříží a dozor je takový, že lepší si není možno přát. Hrdinku dne obklo-pí dojaté a vyjevené s p o l u s e s t r y a přitocí se k ní neznámý kněz. „Vyzpovídám vás.“ Ale hned po první větě zahřmí vedle nich: „Hlasitě!“ No jo, jsme v kriminále, a návštěvní předpisy platí i pro den věčných slibů. Kněz pronáší jen v duchu slo-va absoluce a vtiskuje užaslé osla-venkyni do ruky nepatrnou plátěnou schránku. „Je tam Nejsvětější.“ A už je zas obklopena sestrami, a raději nečeká. Co kdyby někoho napadlo návštěvu přerušit? Polohlasitě proná-ší formuli a stráž je tak ohromena čímsi nezvyklým, tajemným, že než stačila připomenout nějaký další předpis, o čem se může a nesmí při návštěvě mluvit, byly věčné sliby složeny a písemné prohlášení vlo-ženo v nastalém zmatku do rukou sestry Albány.

Ale Boží překvapení není ještě celé. Jeho věrné mají vzácný den oslavit i hmotně; i jejich žaludek má pocítit, že je dnes svátek. Tak to přeče patřít - v duchu františkánské radosti! Ovzduší kanceláře je pře-plněno slavnostností, jasem, odra-zem vnitřního štěstí. Podléhají tomu i srdce bachařů. Povoluje se převzetí všech balíčků. A tak odcházejí ná-vštěvy i odsouzené ženy plny ra-dosti. Ale do cely se ještě nesmí. Na chodbách postávají členové věžeň-ské stráže. „Bude filcunk“, usuzují trestankyně správně. Bachařka je vede na dvůr na vycházku. Zařazují se do kola na svá místa a začíná obvyklý pochod. Ale dnes je to přeče jen jiný pochod. V tajné kapsičce věžeňského mundúru se skrývá Pán. A jeho služebnice a přítelkyně, která se Mu právě zsvětíla navždy se vším, co je a co má, Ho vroucně prosí, aby žehnal všem, kteří s ní v této budově a ve všech věznicích trpí, aby žehnal zvlášt' těmto ženám a děvčatům, které před Ním v kruhu defilují.

Konečně je po vycházce. Odmyka-jí se dveře cel a zas zamykají. Do cely číslo šest vchází šest žen. Pět z nich je naplněno touhou po Pánu. Ale kam Ho nyní položit? Slamníky jsou zpřeházeny, některé stojí u zdi, jiné leží na stole, kterýsi je dokonce rozpáraný. A mezi nimi se povaluje skrovná věžeňská výbava: misky, zbytky denního přidělu chleba, rezerv-ní prádlo.

Králi vesmíru, není tu skutečně ani ždíbec volného místa, kde bys odpočinul! A tak Tě tvá vy-znamenaná drží plna štěstí ve svých rukou, zatímco ostatní dělají mlčky pořádek. Pak se rozprostírá na hru-bém stole bílý kapesník, uchovaný z civilu nějakým zázrakem, snad právě pro tento okamžik, a na něm spočine plátěná, obyčejná schránka. Žádné svíce, ani úlomek zlaté pa-těny, ani jedna květinka, ba ani travička, vždyť věžeňský dvůr je jen kámen a kámen. Ale čím větší chu-doba, tím víc jsou Tvoji věrní dojatí Tvou láskou, která se nehrozí ani největšího ponížení. Scházejí tu do-konce i kněžské, posvěcené ruce. Plny úcty a rozechvění se Tě dotý-kají prací zhrublé prsty Tvé nehodné služebnice a kladou Tě do úst spolu-trestankyň, a pak i do úst vlastních. Ona stará paní zatím hlídá u dveří, naslouchá krokům na chodbě a tě-lem kryje „kukr“ ve dveřích.

Skončilo zcela zvláštní díkůčinění, zazněla polohlasem píseň - překva-pení pro oslavenku, nastává obvyklý život. Ale už dávno nebo ještě nikdy nebyly vlhké, studené zdi této věz-nice z doby Marie Terezie svědky tak hlubokého, vnitřního štěstí jako dnes zdi cely číslo šest.

Nastal večer. Odbylo se hlášení, vyprázdnily se kbelíky pro určitou potřebu, rozložily se slamníky na ka-valce i vedle nich a po vroucí mod-litbě se všichni ukládají pod špinavé houně. Pod pootevřeným okýnkem usíná s bohatými dojmy šťastná ře-holnice, již vůbec nevadilo, že při jejích věčných slibech scházela ob-vyklá krása, zpěvy, světla, slavnost-ní obřady, a která i přesto - nebo právě proto - se necítila ještě nikdy tak bohatá a tak plně dcerou svého Otce, svatého Františka.

Zkráceno podle znění uveřejněného roku 1969. Autorka sestra Cyrila Ječmenová (*1923 - + září 1983) byla v 70. letech provinční představenou sester sv. Kříže. Vděčně se mnou vzpomíná mnoho, mnoho kněží a rodin, kterým byla sestra Cyrila za komunis-tické éry duchovní vůdkyní a podporou.

Josef Vlček

DOVOLIL DĚTEM PŘIJÍMAT

Chlapec školou povinný se ze-ptal svého kněze: „Proč nemohu i já přijímat Pána Ježíše ve sva-tém přijímání?“ Duchovní mu od-pověděl: „Protože nemáš ještě věk, který je k tomu potřebný. Papež tak rozhodl.“ Hoch odvětil: „Až budu já papežem, tak to změní-m.“

Tak nějak se vypráví - možná legenda, možná skutečnost - o muži, který slíbenou změnu opravdu pro-vedl. Byl to papež Pius X., od jehož smrti letos uplyývá 80 let a od jeho kanonizace 40 let.

Jmenoval se Giuseppe Sarto. Po-cházel z rodiny vesnického domkáře a listonoše obce Riese v severní Itálii, narodil se r. 1835. Byl druhým z deseti dětí. Rodina žila v bídě, mladý Giussepe mohl vystudovat jen díky podpoře benátského patriarchy kardinála Monica. Na kněze byl vysvěcen r. 1858. Jako k a p l a n a později jako venkovský farář upo-zornil na sebe především svojí štěd-rostí k chudým a laskavým jedná-ním. Velkou váhu přikládal katechi-zaci dětí. Po osmi letech se stal kanovníkem v Trevisu, kancléřem biskupské kurie, r. 1884 ho jmeno-val papež Lev XIII. biskupem v Man-tově, r. 1892 benátským patriar-chou.

Biskup, později arcibiskup a kar-dinál Sarto nebyl pouze laskavým a dobročinným knězem. Dovedl být také velice zásadový a radikálně ne-ústupný, když šlo o důležitou věc. Co poznal jako Boží vůli, prosazoval velmi nekompromisně. Tak dosáhl například přes odpor mnohých toho, aby do seminární výuky byly za-řazeny také biblistika, církevní ději-ny a ekonomie se sociální naukou církve. Jako biskup kladl důraz na to, aby kazatelé mluvili prostě, sro-zumitelně, aby zasáhli „hlavně duše posluchačů“.

Jeho zásadovost a neústupnost v podstatných otázkách byly tím, co Církev potřebovala na papežském stolci po smrti Lva XIII. r.1903. Kar-dinálové zvolili papežem právě jeho, ačkoliv neznal žádný cizí jazyk, což se vyžadovalo po kandidátu papež-ství téměř jako podmínka. Tento nedostatek vynahrazoval však tak *hlubokou znalostí dogmatiky, kano-nického práva, katechetiky a církev-ní hudby*, že se mu žádný z kardi-nálů nevyrovnal. Proto si mohl do-volit celou řadu reforem v těchto oblastech zahájit sám bez štábu po-radců. **Jako první úkol si stanovil reformu Kodexu kanonického prá-va**, kterou dokončil až jeho nástup-ce Benedikt XV. Zreformoval též cír-kevní hudbu, kde položil důraz na to, aby zpěv při mši svaté odpovídal příslušné liturgické době a danému svátku a prosadil jako nejdůstojněj-ší zpěv při

mši svaté gregoriánský chorál.

Nezávažnější reformou tohoto papeže a světce bylo bezpochyby „otevření svatostánku“. Jeho **dekret o možnosti denního svatého přijímání z r. 1905 definitivně skon-coval s pozůstatky jansenistic-kého bludu v povědomí mnoha katolíků**. Jansenisté učili, že svaté přijímání je odměnou za ctnostný život a proto prý není vhodné časté přijímání Těla Páně. Do té doby byli například vylučováni z denního sva-tého přijímání manželé, obchodníci, vojáci a další společenské skupiny. Pius X. ve zmíněném dekretu píše: **„Časté, třeba i denní svaté přijímání odpovídá přání Kris-ta Pána a katolické církve. Proto nechť je povoleno věřícím každého stavu a povolání, kteří jsou ve stavu posvěcující mi-losti a přistupují k němu se srdcem prostým a nábožným, čili s dobrým úmyslem.“** Dekret vyzývá kněze, aby věřící povzbuzo-vali k častému, třeba i dennímu svatému přijímání a přísně zakazuje teologům vést další diskuse na téma práva věřících často přijímat Tělo Páně.

Druhé důležité rozhodnutí se týkalo prvního svatého přijímání dětí, které bylo stanoveno do té do-by na čtrnáct let. **Dekret Kongrega-ce svátosti** iniciovaný Piem X. roku 1910 **zrušil věkovou hranici a ustanovil jako podmínku k připuštění dítěte ke stolu Páně schopnost rozlišit obyčejný chléb od chleba eucharistického**. Ta nastu-puje zhruba v sedmi letech věku. Tento dekret znamenal mimo jiné i zrušení dosavadní diskriminace mentálně zaostalých a postižených, jimž bylo bráněno přistupovat ke svátostem pro neschopnost osvojit si základní náboženské vědomosti. Pius X. zjednodušil tuto praxi na pouhou schopnost rozlišit obyčejný chléb od Těla Kristova. *Mnohokrát a při mnoha příležitostech vyzýval k co nejčasnějšímu sv. přijímání dětí a k tomu, aby si děti navykly denně přistupovat ke stolu Páně.*

Tento záměr papeže Pia X. se podařil. Dnes je samozřejmostí, že většina přítomných na mši svaté přistupuje ke stolu Páně. Pod vlivem neomodernismu rozšířeného v zá-padních zemích však *hrozí* (a také u nás) *opačný extrém: svatokrádež-né přijímání*. Dekret Pia X. jasně hovoří o podmínce posvěcující mi-losti k tomu, aby mohl věřící přistoupit ke sv. přijímání. Dnes jsme v západních zemích svědky toho, že někteří katolíci sice každou neděli přistupují ke stolu Páně, ale u zpo-vědi nebyli už dlouhá

léta. To roz-hodně není v intencích sv. Pia X., jehož dekret vyzýval mimo jiné i k časté sv. zpovědi, nikoli jen jednou za rok a v případě těžkého hříchu.

Je požehnaným paradoxem Boží prozřetelnosti, že právě tento citlivý a jemný papež, který podobně jako náš arcibiskup Stojan mnohokrát dal chudákovi své poslední boty ne-bo poslední skývu chleba, patřil současně k jedněm z nejnenergičtějších zastánců papežské autority a nejneústupnějších odpůrců teolo-gického modernismu. Proto byl a dosud je z mnoha stran napadán jako „despota“, „totalitní monarcha“ apod.

Ve své encyklice „*Pascendi Domi-ni gregis*“ **odsoudil modernistické nauky** Tyrella, Loisyho a dalších teologů, hlásajících přizpůsobení se církve světu. Tito učenci požadovali zejména, aby církev pokud možno mlčela o zázračích včetně zázraků Krista Pána, aby se vzdala tvrzení, že Boží existence je přirozeným ro-zumem dokazatelná a aby prohlásila Písmo sv. za poplatné své d o b ě a proto nedostatečně hodnověrné i v otázkách života Ježíše Krista. *Pius X. zásadně a principiálně potvrdil, že zázraky Kristovy, zejména Jeho největší zázrak Zmrtvýchvstání, jsou pro katolíky bezpodmínečně závazné a kdo je odmítá, stojí mimo církev*. Stejně tak zdůraznil ve smyslu do-kumentů I. vatikánského koncilu, že Boží existenci lze s jistotou poznat světle přirozeného rozumu. *Bludy o Písmu sv. zavrhl Pius X. v dekretu „Lamentabili“*, kde se pustil do po-lemiky s protestantskými exegety (D. F. Strauss, A. Harnack), jejichž názory propagovali tehdy i mnozí katolíci, že prý knihy Nového zákona vznikly až nejméně sto let po smrti Krista Pána a proto obsahují mnoho legendárních prvků. Rovněž tak *od-soudil Pius X. názor, že by se měl zrušit kněžský celibát a vyslovit sou-hlas s manželskou rozlukou*.

Jeho radikální postup vyvolal protesty zejména francouzské zed-nářské vlády, která zahájila novou fázi pronásledování katolické církve, jež skončila teprve vypuknutím prv-ní světové války. Papež Pius X. ze-mřel těsně na jejím počátku r. 1914, když krátce předtím psal osobní dopis rakousko-uherskému císaři Františku Josefu I., v němž ho na-léhavě prosil, aby kvůli sarajevské-mu atentátu neproléval krev nevin-ných a nehnal národy na krvavé jatky. Podle nepotvrzených zpráv fakt, že staříkům mocnář neuposlechl této výzvy, uspišil Piovu smrt.

Heslem tohoto papeže a světce bylo: „Všechno obnovit v Kristu!“ Aktuálnost této věty je více než zřejmá. **O**

obnově církve, společnosti, rodiny, státu atd. se mluví čím dál více. Není-li to obnova v Kristu, v Kristu jakožto Synu Božím a nikoli v Kristu jako pouhém člověku nebo mytologické postavě minulosti, je to pouhá hra na obnovu a nikoli obnova ducha a víry.

Svatý papeži Pie, pomoz nám

prosíme k takové opravdové obnově, o niž jsi usiloval!

Radomír Malý

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ ...

NEJSME NÁHODOU MODLOSLUŽEBNÍCI?

Neudělali jsme si náhodou z výrobků svých rukou modly? Promítáme si svůj denní život: jak se od rána do večera necháme zotročovat hmotou, našimi lidskými výrobky a materiálními hodnotami vůbec. Ano, tyto věci nám často ulehčují život, ale my je musíme brát se svatou lhostejností. Slouží nám, ale nic víc. Nesmíme se na ně příliš soustředit a tak je zbožšťovat. Vždyť potom si nás doslova tyto naše výrobky podávají, uchvacují nás, zotročují a vnitřně ničí.

Takže „díky nám“ tyto „tupé“, hodnotově nízké věci nejen že nám berou svobodu, ale také se dostávají

nad nás. Omezují našeho ducha a duši a vítězí nad námi. A my to dopouštíme a ještě k tomu rádi. To je zlé.

Přátelé, nenechávejme se zotročovat našimi automobily, počítačovou technikou atd. - vždyť náš Pán je daleko víc. On nepředstavitelně přesahuje všechno to, čím my bláhově ztrácíme čas i Jeho.

Všeho, co odvádí naši pozornost od Pána, pohotově totiž využívá satan. Podporuje nás v tomto našem nasměrování a zesiluje jeho negativní účinky.

Všechno, i to nejdokonalejší dílo lidských rukou, jsou - vzhledem k našemu zaměření na ně a zahledění do nich - jen modly a nic než modly. A jako takové je ostře stavíme proti Pánu, když jim přiznáváme jiný, vyšší význam, než jim náleží. Nevytvářejme si jiné bohy a neklaňme se jim. Nebudme ani příliš

za-hleděni do své „tvůrčí“ činnosti. Bůh je jediný a pravý Bůh, který nepomíjí a který - jediný - nás miluje. Nenechávejme si ho brát! - Nebo snad mě miluje osobní automobil, počítač nebo televizor?

Na Pána se soustředujme - po Ježíši mějme touhu! V Něm poznáváme nejlépe - vždyť Jeho láskou a Jeho moudrostí žijeme. V. D.

Pozn.: S povzdechem musíme souhlasit s autorem V. D.: Kolik lidí, a to i v dnešní době, v neděli raději než kostel navštíví svou garáž a pulíruje a opravuje své auto. Kolik lidí v neděli usilovně pracuje na zahrádce, a na Pána a svůj duchovní růst ani nevzpomene... Věnujme jednu modlitbu, vzpomeneme-li, právě těmto lidem: ať i oni poznají Dobro a Lásku.

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ ...

STAVÍME NOVÝ KOSTEL V HUSTOPEČÍCH

Na náměstí stával krásný a prostorný gotický chrám sv. Václava s vysokou, žel Bohu velmi narušenou věží. V únoru r. 1961 v časných ranních hodinách se věž zřítla. Zbytek chrámu byl pak přes protesty věřících a řady odborníků odstřelen.

Po listopadu 1989 byly brzy zahájeny přípravy na stavbu nového chrámu, a to na stejném místě. Z několika návrhů byl vybrán návrh Ludvíka Kolka z Brna a začala velmi těžká práce. Šlo o zajištění finančních zdrojů, protože s výraznou státní dotací nemohlo být počítáno, a dále pak i vybrání vhodného dodavatele pro tuto akci.

Následovalo zřízení účtu u České spořitelny v Břeclavi, kam byly pak zasílány finanční dary na výstavbu nového kostela. Byly natištěny také letáčky s prosbou o finanční pomoc a poštovní poukázky. Tyto pak byly rozdávány na poutích, primicích na Velehradě i v kostelích.

Úsloví, že každý začátek je těžký, předznamenalo i naši snahu. Dary na nový kostel nebyly ani příliš výrazné, ani četné, takže se zdálo, že stavba nebude

brzy zahájena. V té době se část naší farní obce obrátila se svými prosbami na Pannu Marii. A Panna Maria pomohla. Příspěvky výrazně narůstaly a značně pomohli i přátelé a věřící v cizině. P. Walter Schlor, hustopečský rodák a městský farář v Memmingenu v Bavorsku zorganizoval sbírku na náš nový kostel, další byla ve Švýcarsku a přispěli i věřící z Rakouska. P. Walter Schlor, který s celou skupinou z Memmingenu viděl před rokem již značně pokročilou stavbu a letos byl informován o tom, že na věži kostela i na vlastním novém chrámu je již téměř odstraněno lešení a odkryla se krása moderně pojatého stánku Božího, nám napsal: Je vidět, že s Vámi staví Bůh. Bůh s námi opravdu staví a účinně pomáhá i Panna Maria.

Velmi velkou iniciativu a nevšední nadšení v práci projevili i náš duchovní správce, děkan Václav Fišer, který bude zapsán zlatým písmem do historie nového kostela v Hustopečích, jenž bude slavnostně po-svěcen před svátkem sv. Václava v neděli 25. září tohoto roku a za-svěcen sv. Václavovi a sv. Anežce České. Na tuto slavnost zveme již dnes všechny věřící a přátele i ctíte-le Panny Marie z celé naší vlasti i z ciziny.

hustopečtí farníci

Rudolf Závodný

PÉČE

*Starosti
o zahrádky
o ploty.*

*Spása Tvá,
človče,
kde je tu?*

*Ježíš je vládcem
každého předmětu*

*a Pánem tvé neděle.
I soboty.*

Matrice cyrilometodějská, vydavatel SVĚTLA děkuje všem čtenářům za milé a povzbuzující dopisy, náměty, příspěvky a upozornění. Matrice cyrilometodějská se zároveň omlouvá, že není v lidských silách na každý dopis zvlášť odpovědět nebo každý příspěvek uveřejnit, a věří, že toto čtenáři SVĚTLA pochopí.

POŽADUJÍ NOVELU ÚSTAVY

Argentinskí biskupové se obrátili na parlamentní komisi, jež připravuje novelizaci ústavy, s naléhavou žádostí, aby byl do ní vložen para-graf o ochraně lidského života od chvíle početí. Argentina uzákonila potrat před čtyřmi roky.

HOMOSEXUÁLNÍ SVAZKY NEJSOU MANŽELSTVÍM

Po rozhodnutí Evropského parlamentu o zrovnoprávnění homosexuálních svazků s manželstvím zamýšlí španělská vláda předložit v tomto směru i úpravu zákonodárství své země. Episkopát vydal dokument, v němž připomíná zásadní postoj církve k této otázce. Odsuzuje všechny akty násilí proti homosexuálům a jejich diskriminaci, upozorňuje na nedělitelnost důstojnosti a práva každé lidské bytosti. Zároveň však španělští biskupové jednoznačně prohlašují, že představovat veřejnosti zákaz homosexuálních manželství a odpirání těmto svazkům možnosti adopce jako **d i s k r i m i n a c i** a nespravedlnost je lži. „Nutno přijmout a chránit osoby s homo-sexuálními tendencemi, současně však je třeba jasně říci, že rodinu nemůže představovat spojení dvou mužů nebo dvou žen a v žádném případě takovým svazkům nelze přiznat právo adopce.“ Podle mínění biskupů fakt, že takové svazky existují, není ještě žádným důvodem pro jejich uznání a legalizaci. Zákon se musí řídit základními morálními principy.

ZIMBABWE BEZ MISIONÁŘŮ?

Katolíci biskupové afrického státu Zimbabwe protestovali proti připravovanému návrhu vlády na zákaz vstupu zahraničních misionářů do země. Mluvčí zimbabwského episkopátu O. Wernter polemizoval s vyjádřením ministra vnitra, že prý Zimbabwe nepotřebuje misionáře, ale vědecké odborníky. Wernter nepopřel naléhavou potřebu zahraničních specialistů v různých oborech, současně však upozornil, že katolická církev, ačkoliv již existuje domorodá hierarchie, se stále ještě bez pomoci zahraničních misionářů neobejde.

PŘIPOMÍNKA LOŇSKÉ NÁVŠTĚVY

V americkém Denveru, kde loňského roku proběhl za účasti Sv. Otce Jana Pavla II. XVIII. Světový den mládeže, se shromáždili mladí lidé z celých USA, aby si tuto významnou událost připomněli. Hlavním tématem setkání byla ochrana nenarozeného života. Místní ordinář arcibiskup James Francis Stafford připomněl v kázání při mši svaté nejdůležitější promluvy Sv.

Otce a vyzval mládež k odvážnému boji s šířící se „civilizací smrti“.

MISIONÁŘ OBRÁTIL ŠAMANY

Italský misionář z kongregace komboniánů P. Giuseppe Russa během své třicetileté misionářské činnosti v Ugandě obrátil na katolickou víru kolem 300 kmenových šamanů. V interview Vatikánském rozhlasu řekl, že bývalí šamané se po svém obrácení veřejně omluvili obyvatelům svých vesnic, že je po léta podváděli a využívali jejich strachu.

DOJDE K BANKROTU SPRAVEDLNOSTI?

„Na mezinárodní konferenci týkající se demografických problémů v Mexiku v r. 1984 bylo správně konstatováno, že interrupce nemůže být v žádném případě propagována jako metoda plánování rodiny. Mám naději, že toto najde svoji podporu také na konferenci v Káhíře. Kdyby mělo být schváleno jiné řešení, směřující ve svém záměru k legalizaci interrupcí, tehdy by lidstvo bylo svědkem velkého bankrotu práva a spravedlnosti. Ne pouze pro jednotlivce, ale rovněž pro státy a mezinárodní společenství musí být velmi závažná morální zásada, podle níž je nutno lidský život bezpodmínečně chránit již od chvíle početí. Od prvního momentu existence je třeba člověku přiznat jeho práva jako každé osobě, mezi nimiž se nachází i nezrušitelné právo každé osoby na život.“

To řekl mimo jiné Sv. Otec Jan Pavel II. při rozjímání před nedělním Anděl Páně v neděli 7. srpna. Upozornil též na vyjádření Kongregace pro nauku víry z r. 1987: „Když stát neužívá své moci ve službě na ochranu práv každého občana, zejména toho, který je nejslabší, jsou ohroženy principy zákonnosti takového státu.“

POSLANEC ZA 80 FARÁŘŮ

S odvoláním na prameny uvádí německý týdeník Tag des Herrn, že jeden poslanec Evropského parlamentu stojí ročně se svými příjmy a služebními výdaji stejně jako 80 francouzských farářů dohromady, to znamená přes dva miliony německých marek. Německý katolický list tím chce dokumentovat, že údajný „blahobytný“ život duchovenstva patří do říše báji nebo do dávné minulosti.

POUŤ VE ZLATÝCH HORÁCH

Na potřebu apoštolátu a evangelizace prostřednictvím vzorné a pořádané křesťanské rodiny, která má ukázat světu úžasnou hodnotu tohoto Božího ustanovení jakožto nerozlučitelné společenství otce, matky a dětí, upozornil olomoucký arcibiskup mons. Jan Graubner v kázání na tradiční

pouti k P. Marii Ochrán-kyni nenarozených ve Zlatých Horách. Náš vlastní život, osobní dobrý příklad je úžasnou zbraní - řekl arcibiskup Graubner. Na závěr poutní bohoslužby, již se účastní každý rok stále větší počet poutníků z České republiky, Německa a Polska, bylo zasláno poselství Sv. Otce Jana Pavla II.

Poutní chrám Panny Marie Pomocnice byl r. 1973 komunistickými úřady stržán, dnes se díky obětavosti místních i jiných věřících buduje znovu. S jeho dokončením se počítá v nejbližších dvou letech.

SYTÝ NEVĚŘÍ HLADOVÉMU

Maďarská komise Justitia et Pax označila za tragickou skutečnost, že zatímco jedna část lidstva prožívá relativní blahobyť, národy třetího světa až na nepatrné výjimky žijí ve strašlivé nouzi, takže nemají často zabezpečeno ani udržení holého života. Důvody se hledají v přelidnění, ačkoliv skutečný vztah mezi počtem narozených a rozvojem daného národa nebyl dodnes dostatečně objasněn. Jako je sporné tvrzení, že současné těžkosti mají příčinu v přírůstu obyvatel, tak nelze ani prokázat, že současný nárůst obyvatelstva je neslučitelný s příznivým vývojem. Více hladových krků předstává také více rukou k práci, což nevylučuje hospodářský rozvoj, pokud je práce s patřičnou hmotnou podporou také náležitě organizována. Rovněž není prokázáno, že země není schopna uživit narůstající obyvatelstvo. Dosavadní zkušenosti naopak ukazují, že tvořivý lidský rozum je schopen najít nové zdroje energie a surovin a vyvinout nové metody efektivní zemědělské produkce. Příroda nabízí v tomto směru bohaté možnosti, ovšem toto bohatství nesmí sloužit jen severní polo-kouli. Cesta k překonání chudoby vede přes celosvětovou solidaritu a nový světový hospodářský systém.

Pokles porodnosti v rozvinutých zemích a opatření ke kontrole porodnosti, jak o to usiluje Káhířská konference, mají tytéž kořeny. Je to postoj, podle kterého hmotný blahobyť a hospodářský rozvoj stojí na prvním místě a všechno ostatní včetně zrození nového života se mu musí podřít. Komise poukazuje na obavy papeže, že konference přivede morální porážku lidstva, jejíž obětí bude sám člověk.

Zprávy z olomoucké arcidiecéze

PÍSKÁNÍ PRO ZDRAVÍ

K řadě víkendových seminářů „Léčivá píšťalka“, které se již usku-tečnily v řadě měst naší vlasti, přibude ve dnech 28. - 30. 10. i Ko-přivnice a 18. - 20. 11. Orlová-Luty-ně. Nabízí se příležitost k získání diplomu pro zábavnou rehabilitaci dýchání hrou na zobcovou flétnu pro astmatické a alergické děti. Se-mináře vede prof. Václav Žilka, který již řadu let u nás propaguje hudeb-ně-terapeutický projekt proslulého amerického pediatra M. B. Markse z Miami. Jsou určeny pro učitelky mateřských škol s ozdravným programem, speciální MŠ, ZŠ i ZUŠ. V rámci seminářů se uskuteční i sobotní odpolední koncert lektorů „Kouzelná píšťalka“ s besedou pro děti a rodiče. Účinkující poradí rodi-čům, kterak nejlépe dítěti nabízet pískání pro zdraví i radost.

Blíží informace o semináři, koncertě i přihláškách na seminář (je-jich uzávěrka je 15. 10.) získáte na adrese: Katolická beseda, Štramber-ská 378, 742 21 Kopřivnice, tel. 0656/40729 pí. Blahutová.

ODPUSTKOVÉ SLAVNOSTI

Řád bratří kazatelů (dominikánů) zve k Růžencové odpustkové slavnosti ve znovu otevřené poutní svatyni Panny Marie v Uherském Brodě.

Program bohoslužeb:

sobota 1. 10.

- mše sv. 9.00, 16.00 sloven-ská, 17.30 procesí městem, 18.00 pontifikální, 24.00 pro mladé.

neděle 2. 10.

- bohoslužby 6.00, 7.30, 9.00 slovenská, 10.30 pontifikální (Msgr Fr. Lobkowicz, 14.30 kázání, 15.00 mše sv., 16.30 hod. lore-tánská litanie a slavnostní požeh-nání.

P. Bernard M. Špaček O. P.

NÁVRAT PIARISTŮ

Do farnosti Strážnice na jižní Moravě na Slovácku se vrátili opět piaristé, kteří byli uvedeni Otcem arcibiskupem Janem Graubnerem při koncelebrované mši svaté ve far-ním kostele Panny Marie Nanebevza-té za účasti provinciála školského řadu piaristů a asi 20 kněží piaristů ze Slovenska, Polska a Maďarska a věřících, kteří se zúčastnili této slav-nosti v hojném počtu. Olomoucký arcibiskup ve své promluvě,

stejně i provinciál piaristického řadu vzpo-mněli zakladatele řadu sv. Josefa z Calasanz v Římě roku 1597, rozšíření řadu na Moravu a do Čech v 17. a 18. století v Mikulově, Stráž-nici, Kroměříži, Litomyšli, Praze a v dalších městech, kde zakládali piaristické kláštery a školy. Arcibis-kup Otec Graubner vyzval věřící a slovenské piaristy, kterým svěřil far-nost, ke vzájemné dobré spolupráci v misijní činnosti a poslání tohoto školského řadu piaristů.

SETKÁNÍ III. ŘÁDU FRANTIŠKÁNŮ

V sobotu 3. září se konalo v kapucinském klášteře v Olomouci se-tkání asi 60 zástupců III. řadu sva-tého Františka z oblasti Moravy a Slezska. Koncelebrovanou mši sva-tou sloužil P. Augustin Šváček OFM Cap., duchovní asistent v národní radě františkánských terciářů v celé České republice. V promluvě hovořil o křesťanských rodinách, kde ter-ciáři, kteří žijí ve světě, mají jít při-kladem ostatním rodinám. Podle vzoru svatého Františka mají kolem sebe šířit pokoj a dobro, lásku a chválu, naslouchat druhému a po-chopit ho, lépe než moc kritizovat. V rodině hovořit více v první osobě: co já dělám dobrého nebo špatného. Tím nikomu neublížíme.

Obdobné setkání Sekulárního františkánského řadu české oblasti se konalo současně v Hradci Králové za účasti nového ministra národní rady bratra Františka Reichela.

SVÁTOST BIŘMOVÁNÍ

Olomoucký arcibiskup Jan Graub-ner v sobotu 3. září uděloval svátost biřmování v hranickém děkanátu ve farnostech Drahotuše a Všechovice, v neděli potom v bruntálském dě-kanství ve farnostech Zlaté Hory, které leží až na polském pomezí.

Biřmovancům kladl na srdce, že svátostí biřmování přijali Ducha sva-tého, který má skrze ně působit v církvi na ostatní věřící. Kmotrům otec arcibiskup připomněl, že mají vést své svěřence, vychovávat je do-brým příkladem, což mu slíbili sborovým ano!

Všechny farnosti, kde biřmování udílel, vybízel k šíření evangelia, aby přiváděli další lidi ke svátostem křtu a biřmování. Jako příklad uváděl zkušenosti misionáře obláta P. Číž-kovského - v misích se má biřmo-vanec snažit přivést dalšího bližního ke křtu.

-jf-

NA HORKÉ TÉMA

Mezinárodní časopis pro katolickou teologii „Concilium“, který byl mnoho-krát kritizován Sv. stolcem pro neka-tolické názory tam uveřejňované (prof. Ratzinger, jenž byl původně členem redakční rady na protest proti moder-nismu tam prosazovanému o d s t o u p i l a založil pravověrný teologický časopis „Communio“), se dotkl ve svém letoš-ním dubnovém vydání památky sv. Marie Gorettiové. Americká teoložka Eileen Stenzelová zpochybňuje celý proces svatořečení této dvanáctileté dívky otázkou, jak prý „katolická církev může říci, že je lepší a mravnější ne-chat se zabít než znásilnit“. Podle paní Stenzelové není prý jisté, jestli celý životopis Marie Gorettiové není legen-dou podle prý „osvědčených starých vzorů“ mučednic panenství ze středo-věku a starověku. Je až zarážející, jak může někdo ignorovat pod přísahou stvrzená fakta mnoha svědků, mimo jiné i od samotného Alessandra Sere-nelliho, Mariina vraha.

Podle Stenzelové prý Maria Go-rettiová jednala nesprávně, měla prý chránit svůj život a nechat se znásilnit. To, že papež Pius XII. ji svatořečil, prý dokazuje „ženě nepřátelskou papež-skou tradici“, která upírá

příslušnicím něžného pohlaví „právo na sex“ a vy-mezuje jim toto potěšení pouze v rámci manželského svazku. Svěťice Maria Gorettiová by prý měla být ctěna, když už se nedá svatořečení vrátit zpět, pouze jako „apoštolka Kristova“, která obrátila Alessandra Serenelliho, nikoli jako mučednice svaté čistoty. Tam by prý naopak měla být provedena korek-ce a ze strany církevních a u t o r i t „v duchu koncilu“ by se mělo jasně říci, že svěťice chybovala, když se nenecha-la znásilnit a volila raději smrt.

Počkáme si na reakci této dámy, až bude blahořečena brazilská mučednice svaté čistoty, dvacetiletá studentka medicíny Isabela Cristina Camposová, o níž jsme psali v letošním 9. čísle Světla. Paní Stenzelová není mezi teo-logy a katolíky na Západě jediná, kdo zastává takové názory. Ty souvisí s mnohem hlubším problémem - s při-způsobením se duchu tohoto světa.

Ve sféře šestého a devátého příká-zání se projevují tyto tendence nejvíce, stejně tak v otázce obrany nenaro-zeného života. Dostáváme dopisy a stěžují si i mnozí katolíci rodiče, že kněží a vychovatelé v katolických ško-lách a internátech mají někdy až panický

☉ strach říci mládeži otevřeně, že předmanželský sexuální život je hříšný, že katolické dvojice v době známosti mají objevovat jiné trvanlivé společné vazby než praktikovat sex. Jak to, že častokrát tuto pravdu mladí katolíci slyší v době puberty pouze od rodičů (které v těchto letech příliš vážně neberou) a nikoliv od svých oblíbených duchovních, vychovatelů či vůdců ka-tolických mládežnických organizací? Obávají se snad títo, že by se stali méně oblíbenými? Dávají-li přednost chvále od druhých před pravdou Kris-tovou a spásou duší svých svěřenců, potom ať se nezlobí, ale při výchově katolické mládeže nemají co dělat. Není tak vzdálena doba, kdy se ka-tolický student či studentka poznali na státních kolejích a internátech podle toho, že si nevodili na ubikace své „lásky“. To stačilo, osobní vyznání, že jsou veřícími, už nebylo zapotřebí. Jak je možné, že dnes naopak jsme svědky rostoucích stížností, že sexuální život žáků katolických škol a internátů se příliš neliší od sexuálního života žáků státních zařízení? Proč se zbavujeme tak snadno toho, co nás dosud tak výrazně odlišovalo od

nevěřícího okolí?

Desatero ve věci 6. přikázání ne-přestalo platit, jak to dosvědčuje jak nový Katechismus katolické církve, tak i výroky Sv. Otce a jeho nejnovější encyklika „Veritatis splendor“. Proč ji neprosazujeme a chováme se před svými nevěřícími spoluobčany tak, jako bychom se za ni styděli?

Podobenství Krista Pána o zkažené soli známe. **Když se v ničem výrazně neodlišujeme od svého nevěřícího okolí, potom si nestěžujeme, že různé prapodivné sekty mají přírůstek mladých konvertitů, kdežto my nikoliv.** Jak může být katolická církev přitažlivá, když se její členové v soukromém i veřejném životě od těch druhých, kteří nemají světlo víry, prakticky v ničem neliší, naopak, když se hledí ve všem přizpůsobovat. Je-li u nás něco, co Církev a její poselství činí nevěrohodným, potom to není údajná „mentalita ghetta“, ale naše vlastní nedůslednost. A nehledíme příčinu tam, kde není, ale tam, kde nám ji ukazuje Boží slovo. Pak můžeme očekávat vzrůst počtu konverzí a zjistíme, že i ti

největší odpůrci nás přes všechny útoky respektují, protože vidí, že máme své principy, z nichž nehodláme slevovat, i když to někdy není pohodlné.

Radomír Malý

Dobré je číst o Bohu, lepší modlit se k Bohu, nejlepší pro Boha něco konati.

z knihy *Růžová zahrádka blaženého Tomáše Kempenského*

JAK MLUVIT DNES V RODINĚ O BOHU (15 - dokončení)

Potom však musí následovat další krok: Označit to, co se nezdá správné, a zavést o tom diskusi. Ukázat dotyčnou věc i s druhé strany, vyslovit a zdůvodnit pochybnosti a tak se snažit přivést ke správnějšímu pochopení. To je možno jen v ovzduší dobré vůle a lásky. Jinak se mladý člověk uzavře a nic neuzná, protože uzat nechce. Dále jsou důležité pokyny, které rozšiřují duchovní obzor mladého člověka a upozorňují jej na to, nač při svých řečech nemyslí. Přitom je dobré uka-zovat a přibližovat pozitivní hodnoty života a tak vést k rozšiřování a pro-hlubování života.

Mnohdy se musí též připome-nout, jak důležitá je při tom vnitřní opravdovost a ochota podstoupit určitou námahu, aby člověk jen ne-plodně nediskutoval, ale objasnil si a pochopil skutečnost. Může též po-moci poukaz na hodnověrné lidi. Pořád však musíme pamatovat na to, aby si rozhovor uchoval úroveň a abychom se nedali vytlačit ani z klidné věcnosti, ani z postoje lásky.

Někdy půjdou rodiče ještě do vět-ší hloubky. Poukází na to, že Bůh chce být hledán, že v tomto věku už nepadá víra do klína, že objasnění těch nejdůležitějších životních otázek je nutno si vybojovat a také vymodlit a že se tato námaha vyplatí.

Takové rozhovory podnítky často rodiče k tomu, aby si znovu ujasnili vlastní postoj víry. Čím víc se víra prožívá, čím víc pro ně znamená Bůh cosi skutečně rozhodujícího, tím věrohodněji a ve větší spojitosti se životem budou umět o Bohu také mluvit. Neboť potom stačí jenom, aby vyjádřili svůj vlastní postoj a své přesvědčení, svůj prožívaný život.

Mnohdy ovšem necháme Boha v rozhovorech stranou a mluvíme jenom v předpolí víry, poněvadž tam schází ledacos, co je předpokladem víry v Boha. Mladý člověk se musí učit, že podstata a smysl nebo účel-nost života nespočívá ani v požitcích, ani v pouhém sebeuplatnění

a v osobním využití, ale ani ne jenom v rozumovém zvládnutí určité životní oblasti. Ve všech životních oblastech i v životě jakožto celku je nutno objevit skutečný smysl, hloubku, konečnou hodnotu: ve stanovení ži-votního cíle, ve spolužití s druhými, v setkání muže a ženy, v odpověd-nosti a v obětavém nasazení; přitom je důležité najít odpověď na otázku: Co se ode mne žádá, jaký se na mne klade požadavek - a potom teprve: od koho?

Až se takovými životními otázkami prolomí krunýř povrchnosti, může se pohled a život rozevřít pro velké tajemství, které je přítomno ve všem krásném, hodnotném a hlubo-kém: tajemství Boha. Pak teprve se mladý člověk může opět stát vni-mavým pro slova Písma svatého, která se ho dotýkají a jej probouzejí, načrtávají a usměrňují jeho život a otvírají příchod k živému Bohu, který hledá člověka.

Mnohé mladé lidi zachrání jen modlitba: mnozí jako by museli jít celá léta pouští, až jednoho dne opět dojdou ke zdrojům živé vody, potom možná mnohem zraleji a s větší hloubkou, než kdyby k ní došli po jiných cestách.

Bůh jako úloha

Ani Bůh, ani víra nemohou být naším

vlastnictvím. Kéž Bůh vlastní nás a nás zachovává. Musí nám být ustavičným partnerem. Život s Bo-hem je stálý dialog, a to ve slovech, která slyšíme a která pronášíme v modlitbě; ale také v jeho nabíd-kách a v našem chování a v našich činech, jimiž odpovídáme. Musíme být stále na cestě k němu. Proto dovedeme jen tehdy správně o Bohu mluvit, jestliže mluvíme jako ti, kdo mají účast, kdo se angažují. Kdo mluví o Bohu jakožto nezúčastněný, jako o nějaké věci, ten už se s ním zcela minul. Mluvit angažovaně ovšem neznamená mluvit vzrušeně, nýbrž jako ten, kdo s Ním má co do činění a je na cestě k Němu.

Je dobré, jestliže jsme na cestě k Bohu společně s druhými, v ro-dině a obci, ve skupině nebo přátel-ském kroužku a ve společenství celé církve. Pak můžeme o něm společně hovořit, pak nás může strhovat a podírat víra druhých a znovu naši víru rozněcovat. Nikdy nebudeme hotovi se snahou přizpůsobit se sku-tečnosti našeho Boha, ani ve skut-cích, ani v rozhovorech o něm. Ni-kdy Boha plně nedosáhneme, nikdy jej zcela nedostihneme. Jak je do-bře, že se zmocňuje nás a udržuje nás a že my víme o jeho věrnosti, která nás přes naši neschopnost a přes všechny zmatky dovede k cíli, který nám přislíbil a jímž je On sám.

PROBLÉMY S PLÁNOVANÝM PŘESTUPEM ANGLIKÁNSKÝCH FAR

Katolická církev odmítá hromadné konverze. Každý jednotlivý věřící se musí pro konverzi rozhodnout. Je možné společné užívání kostelů.

Londýn - Ohlášený přestup pěti anglikánských far v Londýně ke katolické církvi staví také katolickou stranu před vážné problémy. Katolický biskup z Westminsteru, Victor Guazzelli, který vede „přestupové“ rozhovory s pěti anglikánskými fary, varoval před „jednoduchými řešeními“ ve vztahu se zamýšlenými přestupy. Nemělo by docházet ke hromadným přestupům. Každý jednotlivý věřící by se měl rozhodnout k přestupu ke katolické církvi. Kromě toho se poukazuje z katolické strany na to, že samotné odmítní ordinace žen na kněžství není dostatečným důvodem k přestupu ke katolické církvi.

Podle biskupa Guazzelliho se staví anglikánská církev k této otázce velmi vstřícně. Snaží se opravdu pomoci těmto lidem s jejich problémy a často

také v jejich bolestech. Co se týká kostelů těchto farností, ne-počítá biskup Guazzelli s tím, že by se měla katolická církev stát jejich majitelem. Považuje se za možné společné používání kostelů anglikány a katolíky.

AVETOUR ZA PANNOU MARIÍ

11. 10. - 19. 10. 1994

LURDY - LA SALETTA s polo-penzí -
- 3 990,- Kč !

6. 12. - 12. 12. 1994

MEDŽUGORJE - Neposkvrněné
početí Panny Marie - 1700,- Kč

28. 12. - 3. 1. 1995

Medžugorje - Nový rok s Kristem a
Marií - 1700,- Kč

Přihlášky - Jiří Chválek, Družstevní
995, 518 01 Dobruška
tel. 0443-21929

Poutě do Medžugorje budou v termínech:

4. - 11. 10.; 3. - 11. 12.; 27. 12. 1994 - 2. 1. 1995

Ubytování 10-20 min. od kostela, 7 DM (10 DM s
přítápěním), setkání
s kněžími, vizionáři, uzdravenými narkomany, s členy Oáza
míru. Zajištěné tlumočení, 1650 Kč.

**Přihlášky: VÉRITÉ, Kyjevská 13; 160 00 Praha 6; jméno adresa, věk,
ubytování, počet návštěv v Medžugorji (0. 1. více).**

MALÝ SLOVNÍK „NOVÉHO VĚKU“

Na tomto místě systematicky vysvětlujeme obsah některých pojmů, s nimiž můžete přijít do styku v rámci propagace sektářského hnutí No-vý věk („New Age“), které se naplno rozběhlo i v našich sdělovacích prostředcích. Slova označená v textu */budou v tomto slovníku postupně vysvětlena.

LÁMAISMUS

Lámaismus je specifická odrůda */buddhismu. Výraz láma znamená mistr, vůdce, */guru. Lámaismus je směsí předbuddhistických */ani-mistických prvků (včetně */šama-nismu), buddhismu a hinduistické */tantry. Tibetický lámaismus vznikl ve XIV. století ve formě kláštera a rozvinul se do mnišského (nikoliv teokratického) státu. Do roku 1959 (rok obsazení tibetské Lhasy komunistickou Čínou a rok útěku dalaj-lámy do exilu) vycházel láma z varayany (diamantový vůz, viz */buddhismus), nyní se odvolává na mahyanu (velký vůz). Lámaismus vnesl do

reinkarnace nový prvek: do-brovolný návrat do života, k němuž se odhodlává vznešený jedinec bez ohledu na */karmu, aby druhým pomohl k nirváňe. Takový jedinec se může stát dalajámou. Vyhledává se podle zvláštních příznaků již mezi dětmi. Lámaisté používají speciální rituál na podporu meditace, který je tantrickou směsí */mantry a */magie. Cílem je zkrátit cestu do nirvány (osvícení vedoucí k zániku existence). Na Západě je propagátorem lámy Tshogyam Trugpa, který si však stačil proti duchu původního buddhismu osvojit západní zlozvyky (na př. alkoholismus a drogy). Západní aklimatizaci lámy doplnila ještě příměs psychologie. Evropské centrum lámy je v Mar-burgu (SRN). Západní člověk vidí v lámě cestu k hluboké meditaci. Je třeba si ovšem zcela jasně říct, že láma je ryze pohanské náboženství naprosto neslučitelné s křesťanstvím. Objímá-li se papež s dalajámou, je to bratrské objetí dvou lidí, nikoliv smíření či spojení křesťanství a buddhismu.

Pout' do Medjugorje s Avetourem

spojená s exerciciemi na rozpoznání duchovního povolání pro mladé muže

od 22. 10. do 29. 10. 1994.

Cena 1200,- Kč + 40 DM (ubyt.)

Přihlášky: Laický katolický řád Miles Jesu, P.O. Box 292, 601 00 Brno 1, tel. 05/744 933.

Nakladatelství Řád (P. Karel Dachovský, Sarajevská 13,

120 00 Praha 2) zašle:

- 1) S. Lilley „Padre Pio - život s utrpením“ úvahy vhodné pro trpící Kč 14,-
- 2) P. K. Dachovský „7 statečných bojovníků proti interrupcím v USA“ Kč 17,-
- 3) Praktické pokyny pro přípravu na svátost pokání Kč 1,-
- 4) MUDr. J. Grady „Interrupce - ano nebo ne?“ Kč 8,-
- 5) Ch. Stoddard „Sv. Antonín z Padovy“ Kč 33,-
- 6) K. Dachovský „Podle řádu Melchisedechova“ básně Kč 35,-
- 7) ThDr. S. Novák „Disharmonický člověk“ pojednání o křesťanské výchově Kč 100,-
- 8) ThDr. S. Novák „Zásady života“ katecheze pro starší mládež - brzy vyjde Kč 30,-
- 9) P. F. Mikulášek S.J. „Nový zákon - výklad - Kristologie“ Kč 99,-
- 10) J. Hlušítková - Život a dílo Josemarii Escrivy de Balaguer, zakladatele Opus Dei asi Kč 35,-
- 11) P. K. Dachovský „Sv. Karel Boromejský“ asi Kč 39,-
- 12) vyšlo Marie Dolistová „V síti rybáře“ básně Kč 30,-

Ve farním kostele sv. Mi-chaela ve Švábenicích u Vyškova bude každou neděli od 2. října do 13. listopadu 1994 od 9 do 17 hodin otevřena výstava s názvy

„Velký příběh bible“

a

„Po stopách Ježíšových“.

Výstava je složena z více jak 1000 různých exponátů historických dokumentů, plánek, kreseb a jiného materiálu z Písma sva-tého a z oblastí Svaté země.

Duchovní správa Švábenice na tuto mimořádnou výstavu všech-ny srdečně zve. Vstup je volný.

Paul Claudel

PANNA MARIA O POLEDNÁCH

Je poledne. Chrám vidím otevřený.

Nutno vejít. A já vcházím.

Ó Matko Ježíšova, modlit se nepřicházím.

Nic nemám, co bych dal, a nic,

oč bych tě prosit věděl.

Přicházím jenom, Matko, abych na tě hleděl.

Hleděl a plakal štěstím, věděl,

že jsem tvůj syn a že ty jsi zde.

Nic než ten okamžik, jenž stojí jako přibitý.

Ó poledne! Být s tebou, Maria, zde na tom místě, kde jsi ty.

Neříkat nic a hledět na tvůj obličej

a nechat srdce zpívat jazykem vlastním, jak jeho obyčej!

Neříkat nic, jen zpívat, neboť srdce přeplněno k okrajům je,

tak jako kos, když klade myšlenku do té své

nečekané melodie.

Protože ty jsi krásná, protože ty jsi Neposkvrněná.

Konečně žena milostí zas znovustvořená.

Tvor ve své kráse prvotní a ve svém květu konečném,

tak jak jsi vyšla z rukou Božích v jasu původním a matečném.

Neporušená nesmazatelně, protože

ty jsi Matka Kristova,

který je pravda ve tvých rukou, sama naděje,

sám plod, jenž přetrvá.

SVÁTEK RODINY

PALÁC KULTURY A SPORTU VÍTKOVICE, NEDĚLE 25. 9. 1994

Program:

10.00 hod. Slavnostní zahájení

10.15 hod. Mše sv. s obnovou

manželských slibů - celebruje

arcibiskup mons. J. Graubner

12.00 hod. Polední přestávka

13.00 hod. S rodinami o rodině

Nahlédneme do všedního a svátečního života známých i méně známých rodin v nejrůznějších etapách a momentech jejich života. Dovíme se, jak žije rodina s mnoha dětmi i bez nich, jaké mají starosti v rodině pana starosty, jaké to je mít doma komorní orchestr, ale třeba i komorní divadlo, jaký je život s postiženým dítětem a jak a čím žijí postižení rodiče, jak se chodí na rande za ženou přes hranice, jaký je život v rodině trvalého jáh-na či v rodině, která má dost odvahy na to, aby se pustila do stavby poutního chrámu. V programu se také setkáme s některými známými osobnostmi kulturního života - panem R. Lukavským, Jiřím a Helenou Růžickovými a dětmi z dětského domova v Šarišských Michalanech, Jandovým komorním orchestrem, schólou od sv. Jana Křtitele, souborem Campanula, souborem Karamely, valašským souborem Nedašov a dalšími umělci.

16.00 hod Slavnostní závěr

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon/fax 068/52 228 03. Zástupce šéfredaktora Dr. Radomír Malý, Pionýrská 19, Brno, PSČ 602 00; telefon 05/75 88 67. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s.r.o.

Dolní nám. 24

771 00 Olomouc

Novinové výplatné

Poštovné úvěrováno